נומער 1. אנטאן טשעכאוו.

פֿון פֿרעמדע לשונות

1) דער בער. 2) דער שידוך.

— איבערזעצט פֿון —

א. פרומקין.

פרייז:

אין ענגלאַנד 3פּ. אַמעריקאַ 10ס. רוסלאַנד 15 קאָפּיקעס

בעשטעלונגען צו אַדרעסירען:

G. David, 58 Dunstan Houses, Stepney Green, London, E. England.

אַגענטען ווערען פֿערלאַנגט.

הערויסגעגעבען און געדרוקט ביי דער גרופע „אַרבייטער פֿריינד“.

לאנדאן, סעפּטעמבער 1905.

אַנטאָן פּאַוולאָוויטש טשעכאָוו

איז געבאָרען געוואָרען אין טאַגאַנראָג דעם 17־טען יאַנואַר 1860. ער האָט שטודירט אין מעדיצינישען פֿאַקולטעט אין מאָסקווער אוני־ווערזיטעט, וואו ער האָט אין 1884 געענדיגט דאָקטאָר מעדיצען. דיזע פּראָפֿעסיאָן האָט איהם אָבער ניט צופֿרידענגעשטעלט און ער האָט זיך איבערגעגעבען דער ליטעראַטור. זיין ליטעראַרישע קאַריערע האָט ער אָנגעפֿאַנגען נאָך זייענדיג אין אוניוועזיטעט אין די 80־גער יאָהרען, ווען ער האָט געשריבען קורצע ערצעהלונגען אין „נאָוואָע ווערעמיאַ", „סטרעקאָזאַ" און אַנדערע צייט־שריפֿטען אונטער דעם פּסיידאָנים אַ. טשעכאָנטע. זיין ערשטע ערצעהלונג האָט ער אָנגעשריבען אין 1879. אין 1890 איז ער אַוועק נאָך סיביר אום זיך צו בעקענען מיט דעם לעבען פֿון די געפֿאַנגענע. ער האָט אָנגעשריבען היבשע עטליכע דראַמען, גרעסערע און קלענערע נאָוועלען און אַ מאסע קליינע סקיצען, מיט וועלכע ער האָט זיך קונה שם געווען אין דער גאַנצער ליטעראַרישער וועלט. אין רוסלאַנד איז ער געווען איינער פֿון די בעליעבטסטע און בעריהמטסטע שרייבער. ער איז געשטאָרבען אין באַדען, דייטשלאַנד, דעם 15טען יולי 1904.

פאַרוואָרט.

דאָס ביבעל, וואָס ליגט דאָ פאַר אייך, איז דאָס ערשטע פון אַ סעריע קליינע ערצעהלונגען און דראַמען, איבערזעצט פון פערשיעדענע שפּראַכען, וועלכע וועלען פון צייט צו צייט אַרויסגעגעבען ווערן פון דעם זעלבען פערלאַג אונטער דעם אַלגעמיינעם נאָמען: „פון פרעמדע לשונות“.

אונזער אידישע ליטעראַטור איז ליידער אָרים אין גוטע, גאַנצע איבערזעצונגען. אין רוסלאַנד, וואו דער יאַגד נאָך געלד האָט נאָך ניט אַזאַ שוואַרצע גבורה ווי אין אַמעריקאַ און האָט נאָך ניט פערדאָרבען אין גאַנצען דעם ליטעראַרישען געשמאַק אי פון די אַרויסגעבער, אי פון די לעזער, איז דער דאָזיגער טהייל, די איבערזעצונגען, צום בנזדויערן כמעט אין גאַנצען פערנאַכלעסיגט געוואָרען. אין דער צייט וואָס אונזער אָריגינעלע שעהן-ליטעראַטור איז געוואַקסען און האָט זיך ענטוויקעלט צו אַזאַ מדרגה, אַז זי ווערט שוין איצט איבערזעצט אין אַנדערע אייראָפּעאישע שפּראַכען, איז אין רוסלאַנד ערשיענען זעהר, זעהר אַ קליינע צאָהל ווערקע, איבערזעצט פון פרעמדע לשונות.

און אויף די איבערזעצטע ווערק, וואָס זיינען ערשיענען אין אידיש אין אַמעריקאַ, אויף זיי מיט זעהר ווייניג אויסנאַהמען, קען מען זאָגען: הלואי וואָלטען זיי גאָר ניט ערשיענען! דאָס האַרץ טהוט וועה אַז מען נעהמט אַריין איינעם פון די דאָזיגע „גוטע“ ראָמאַנען אין דער האַנד. מען רעדט שוין ניט פון דער איבערזעצונג אַליין, פון דער ביליגער, פון דער האַנד אַוועקגעמאַכטער אַרבייט. דאָס טרויעריגסטע איז, וואָס די בעסטע ווערק פון די גרעסטע שרייבער פון אונזער צייט זיינען אַזוי צו׳הרג׳עט, אַזוי עקעלהאַפט פערקירצט און אַרומגעשניטען געוואָרען, אַז ס׳איז זיי אונמעגליך צו דערקענען. וואָס פאַר אַ בעגריף קען דער לעזער האָבען פון טאָלסטאָי אָדער פון זאָלאַ, ווען ער לייענט זייערע מייסטער-ווערק אין אידיש? וואָס איז „אַננאַ קאַרעניניאַ“ אין אידיש, אויב ניט אַ שאָטען, אַ מיאוס׳ער שאָטען, אַ מפיל פון דעם געזונדען, וואונדער-שעהנעם קינד, וואָס דער גרויסער רוסישער דיכטער האָט דער וועלט געשאָנקען? וואָס איז „נאַנאַ“ און אַלע אַנדערע זאָלאַ׳ס זאַכען, אין דער אידישער איבערזעצונג, אויב ניט שונד-ביכלאַך פון׳ם פּראָסטעסטען, ביליגסטען סאָרט? וואָס זיינען דאָס רוב אַלע אַנדערע איבערזעצטע ראָמאַנען און ערצעהלונגען, וועלכע האָבען געהאַט דאָס אונגליק צו ערשיינען אין דער אידישער שפּראַך, אויב ניט צוקאַליעטשעטע, צוקוועטשטע גליעדער פון גאַנצע קערפּערס, אָהן אַ ברעקעל זאַפט, אָהן אַ נשמה, אָהן לייב און לעבען?

יאָ, הלואי וואָלטען זיי גאָרניט ערשיענען! דאָס קען מען זאָגען פון טיעפען האַרצען. הלואי וואָלטען זיי ניט ערשיענען, דאַן וואָלט זיך אפשר אַמאָל געפונען אַן ערנסטער אַרויסגעבער, וואָס וואָלט געהאַט דיא מעגליכקייט צו געבען דאָס אידישע לעזע-פובליקום אמת׳ע, גוטע איבערזעצונגען פון די אַלע בעריהמטע ווערק!

נאָר דאָס וואָס איז געווען איז פערפאַלען. דערמיט אָבער האָט זיך נאָך ניט אַלצדינג געענדיגט. עס זיינען נאָך פאַרהאַן מאַסען גוטע זאַכען אין יעדער אייראָפּעאישער ליטעראַטור, וואָס זיינען נאָך ניט איבערזעצט געוואָרען אין אידיש. פאַרהאַן מאָדערנע וועלט-בעריהמטע שרייבער, מיט וועמען דאָס אידישע לעזע-פובליקום איז נאָך ניט בעקאַנט, פון וועמען עס האָט נאָך כמעט גאָרנישט געהערט.

אָט דעם דאָזיגען מאַנגעל צו ערפילען, אויף וויפיעל אונזערע כחות וועלען אונז ערלויבען, איז אונזער אויפגאַבע.

דער פערלאַג „פון פרעמדע לשונות“ וויל בייטראָגען ווי ווייט מעגליך צו דער בערייכערונג פון אונזער אידישער ליטעראַטור אין דעם פרעמדען טהייל איהרען, אין דעם טהייל פון די איבערזעצונגען. דערביי ווילען מיר אָבער ניט נאַרען ניט די לעזער און ניט זיך. מיט׳ן גאַנצען ווילען אונזערן צו שאַפען וואָס מעהר אין דיעזער הינזיכט, זיינען מיר לעת עתה ניט אים שטאַנד צו אונטערנעהמען גרויסע אַרבייט. מיר זאָגען אַלזאָ, אַז מיר וועלען אַרויסגעבען פון צייט צו צייט זאַמלונגען פון קליינע ערצעהלונגען און דראַמען, איבערזעצט פון פערשיעדענע שפּראַכען. אָבער אָט די קליינע מייסטער-ווערק פון דער וועלט-ליטעראַטור וועלען בלייבען גאַנץ אַזוי ווי אין דער שפּראַך, אין וועלכער זיי זיינען געשריבען געוואָרען. די איבערזעצונגען וועלען זיין אין ריינעם אידיש אָבער טריי צום אָריגינאַל. דער לעזער וועט זיך אַלזאָ בעקענען מיט דעם שרייבער אַליין, מיט זיין ווירקליכער אַרבייט און ניט מיט די צוקריפעלטע געדאַנקען און בילדער, וואָס מען גיט איבער אין זיין נאָמען.

די צוויי איין-אַקטערס „דער בער“ און „דער שידוך“ פון אַנטאָן טשעכאָוו האָבען געהאַט אַ גרויסען ערפאָלג ניט נאָר אין רוסלאַנד, נאָר אויך אין דייטשלאַנד און אויף מאַנכע אַנדערע ביהנען, וואו מען האָט זיי אויפגעפיהרט. מיר גיבען זיי דאַרום אין ערשטען ביכעל, ווייל דער מאַנגעל אין געדרוקטע גוטע טהעאַטער-שטיקער אין דער אידישער שפּראַך פיהלט זיך גאַנץ שטאַרק. אין דער לעצטער צייט בעמערקען מיר אומעטום אַ שטיקעל בעוועגונג פאַר אַ פרייער אידישער ביהנע. עס זיינען פאַראַן יונגע מענשען, וואָס פיהלען אין זיך אַ פעהיגקייט אויפצוטרעטען אויף דער ביהנע, ניט אַלס פּראָפעסיאָנעלע שוישפּיעלער, נאָר אַלס ליעבהאָבער פון קונסט. אין די ערטער, וואו ס׳איז נאָך ניטאָ קיין רעכטער אידישער טהעאַטער און וואו אַ חברה פורים-שפּיעלער פערטרעטען דעם פּלאַץ פון אמת׳ע אַקטיאָרען, איז די ענטוויקלונג פון אַ פרייע ביהנע איינפאַך פון דרינגענדער נויטווענדיגקייט. אָבער אום אויפצופיהרען גוטע טהעאַטער-שטיקער מוזען זיי פריהער זיין געדרוקט, און אַרויסגעבען טהעאַטער-שטיקער אויף אידיש איז ליידער ביז ניט לאַנג צוריק ניט געווען אין דער מאָדע.

טשעכאָוו׳ס צוויי איין-אַקטערס דאַרפען ניט האָבען אונזער הסכמה, וואָס איז שייך צו זייער ליטעראַרישען ווערטה. פאַר די יונגע לייט, וואָס ווילען ענטוויקלען דעם געשמאַק פון דעם אידישען טהעאַטער-בעזוכער און איהם אָבגעוועהנען פון שונד, זיינען זיי ווי געוואונשען. דערצו איז זיי לייכט אויפצופיהרען אָהן גרויסע שוויריגקייטען.

ווי מיר האָבען שוין געזאָגט, זיינען מיר דערווייל ניט אים שטאַנד צו אונטערנעהמען גרויסע אַרבייטען. דאָס זאָגט אָבער ניט, אַז איינע פון אונזערע ווייטערע אויסגאַבען זאָל ניט זיין אַ גרעסערעס ווערק פון אַ בעריהמטען אייראָפּעאישען שריפטשטעלער. עס הייננגט נאַטירליך אָב פון דעם ערפאָלג פון אונזער אונטערנעהמונג, פון דעם אָבקלאַנג, וואָס די אויסגאַבען „פון פרעמדע לשונות“ וועלען געפינען ביי דעם אידישען לעזע-פובליקום. מיר האָפען, אַז די ליעבהאָבער פון גוטע ליטעראַטור וועלען אַנקוראַזשירען אונזער אַרבייט.

די אַרויסגעבער.

דער בער

אַ קאָמעדיע אין איין אַקט.

פּערזאָנען:

העלענא איוואַנאָוונא פּאָפּאָוו, אַ יונגע אלמנה, גוטסבעזיצערין.
גריגאָרי סטעפּאַנאָוויטש סמירנאָוו, גוטסבעזיצער.
לוּקאַ, מאַדאַם פּאָפּאָוו׳ס משרת.
אַ גערטנער, אַ קוטשער, עטליכע אַרבייטער.

די האַנדלונג קומט פֿאָר אויף מאַדאַם פּאָפּאָוו׳ס אימעניע.
צייט: די געגענוואַרט.

די ביהנע שטעלט פֿאָר דאָס גאַסט-צימער ביי מאַדאַם פּאָפּאָוו אין הויז. אין מיטען וואַנד אַנטקעגען די צושויער אַ טהיר און רעכטס פֿון איהר אַ גלעזערנע שאַפֿע מיט קונסט-זאַכען. לינקס אַ שטעה-שפּיעגעל מיט אַ דאַמען שרייב-טיש. אין דער רעכטער זייט אין דער וואַנד אַ פֿענסטער און לעבען דעם אַ טישעלע, אַרומגעשטעלט מיט פֿיער שטוהלען. אַנטקעגען פֿענסטער אין דער לינקער וואַנד אַ צווייטע טהיר און לעבען דעם, אין ווינקעל, אַ קאַנאַפּע, אַ לאַנגער טיש און דריי שטוהלען, צוויי אין דער לענג און איינער אין דער ברייט פֿון טיש.

ערשטער אויפטריט

מאַדאַם פּאָפּאָוו, לוקאַ.

מאַדאַם פּאָפּאָוו. (אין טיעפֿען טרויער, זיצט אויף׳ן קאַנאַפּע רעכטס און קוקט שטאַרק פֿערטיעפֿט אין אַ פֿאָטאָגראַפֿיע).

לוּקאַ. ס׳איז אַן עולה, בעל הבית׳טע לעבען... איהר מאַכט אַ תל פֿון זיך. די דיענסט-מויד און די קעכין זיינען אַוועק זוכען יאַגדעס, אַלצדינג וואָס אָטהעמט פֿרעהט זיך און איז צופֿריעדען פֿון זיך אַליין, אפילו די קאַץ ווייסט אויך ווי אַזוי הנאה צו האָבען פֿון איהר לעבען— שפּרינגט אַרום אין הויף און כאַפּט פֿויגעלאַך; נאָר איהר פֿינסטערט אָב דעם גאַנצינקען טאָג אין שטוב, פּונקט ווי אין אַ קלויסטער, און ווייסט ניט פֿון קיין שום פֿרייד... יאָ, כלעבען, אַז מען זאָל ריכטיג בערעכענען, זייט איהר שוין אַ יאָהר נאָכאַנאַנד פֿון הויז ניט אַרויס.

מאַדאַם פּאָפּאָוו. און איך וועל קיינמאָל ניט אַרויסגעהן... נאָך וואָס? מיין לעבען איז געקאָנטשעט... ער ליגט אין קבר, איך האָב מיך צווישען אָט די פֿיער וועגד בעגראָבען... מיר זיינען ביידע געשטאָרבען.

לוּקאַ. אָט האָסט דו דיר! ס׳איז גאָר ניט אויסצוהאַלטען, בנאמנות! ניקאָליי מיכאַילאָוויטש איז געשטאָרבען, ס׳איז גאָט׳ס רצון געווען אַזוי, זאָל איהם גאָט געבען די אייביגע רוה... איהר האָט זיך גענומען צום האַרצען, נו, וויפֿיעל איז דער שיעור? שוין צייט אויפֿצוהערען. מען קען ניט אייביג וויינען און טרויער-קליידער טראָגען. אויך מיר איז מיט יאָהרען צוריק מיין אַלטע אָבגעשטאָרבען... איך האָב זיך גענומען צום האַרצען, אַ חורש נאָכאַנאַנד האָב איך געוויינט און דאַן איז געווען גענוג. צי קען מען דען אייביג קלאָג-ליעדער זינגען? דאָס איז די אַלטע גאָר ניט ווערטה געווען. (ער זיפֿצט.) איהר האָט אָן אַלע שכנים פֿערגעסען... ניט איהר פֿאָהרט אַרויס, ניט איהר ווילט מען זאָל צו אייך קומען צו גאַסט. מיר לעבען, זייט מיר מוחל, אַזוי ווי די שפּינען, דעם ליעבען שיין פֿון טאָג זעהען מיר ניט. דעם ראָק, די ליוורעע מיינע האָבען די מייז צופֿרעסען... און כ׳וואָלט געזאָגט, ס׳זיינען קיין גוטע מענשען ניטאָ, אָבער דער גאַנצער געגענד איז פֿול מיט סאַמע שררות... אין ריבלאָוו שטעהט דער רעגימענט, אָפֿיצירען—איינפֿאַך צוקער-געבעקס, מען קען זיך ניט זאַט אָנקוקען מיט זיי! און אין לאַגער איז יעדען פֿרייטאָג אַ באַל, און יעדען טאָג שפּיעלט די מיליטער-מוזיק... אַך, מיין טהייערינקע, גוטינקע בעל הבית׳טיטשקע! אַזוי יונג און אַזוי שעהן ווי איהר זייט, מילך און בלוט, אַז איהר וואָלט נאָר געוואָלט הנאה האָבען פֿון אייער לעבען... די שעהנקייט האַלט ניט אָן אויף אייביג! אַז עס וועלען אַזוי אַריבערגעהן אַ צעהן יאָהרעלאַך, וועט איהר גערן וועלען צוריקכאַפּען און אַרויסגעהן אויף׳ן יאַכט נאָך די העררן אָפֿיצירען, אָבער ס׳וועט שוין זיין צו שפּעט.

מאַדאַם פּאָפּאָוו (ענטשלאָסען). כ׳בעט דיך, דו זאָלסט מעהר צו מיר ניט ריידען דערפֿון. דו ווייסט, אַז זינט ניקאָליי מיכאַילאָוויטש׳ס טויט האָט מיין לעבען קיין שום ווערטה ניט... דו מיינסט, איך לעב, אָבער ס׳דוכט זיך דיר נור אויס אַזוי... כ׳האָב ביים קבר אַ נדר געטהאָן, אָט די טרויער-קליידער ניט אויסצוטהאָן און ווייט פֿון דער וועלט צו לעבען... דו הערסט? זאָל די נשמה זיינע זעהן, ווי איך האָב איהם ליעב... יאָ איך ווייס, ס׳איז פֿאַר דיר קיין סוד ניט— ער איז אָפֿט געווען אונגערעכט אַנטקעגען מיר, גרויזאַם און... ער האָט מיך גענאַרט, אָבער איך וועל איהם בלייבען געטריי ביז צום קבר און איהם ווייזען ווי איך האָב געקענט ליעבען... דאָרט אויף יענער וועלט וועט ער מיך געפֿינען פּונקט אַזוי ווי איך בין געווען ביז זיין טויט...

לוּקאַ. נאָך וואָס אָט די ווערטער... אַז איהר וואָלט ליעבערשט געקענט אַרויסגעהן אין גאָרטען שפּאַצירען, צי הייסען איינשפּאַנען טאָבי׳ן אָדער דעם וועליקאַן און אַריבערפֿאָהרען צו גאַסט צו די שכנים.

מאַדאַם פּאָפּאָוו (וויינט). אַך!

לוקאַ. בעלהבית׳טע קרוין! מיין ליעבע, גוטע בעלהבית׳טע! וואָס איז מיט אייך? אום גאָטעס ווילען!...

מאדאם פאפאוו. ער האָט טאָבי׳ן אַזוי ליעב געהאַט! ער האָט איהם שטענדיג געהייסען איינשפּאַנען, אַז ער איז געפֿאָהרען צו קאָרטשאַגין׳ען און צו וולאַסאָוו׳ן. ווי גרויסאַרטיג ער האָט עס אָנגעטריבען! ווי שעהן ער האָט עס אויסגעזעהן, בשעת ער פֿלעגט מיט אַלע כחות אַ ציה טהאָן די לייצעס צו זיך! דערמאָנסט זיך? טאָבי, טאָבי! הייס, מען זאָל איהם היינט געבען אַן אַכטעל האָבער מעהר!

לוקאַ. צו בעפֿעהל.

(ס׳הערט זיך אַ שטאַרקע קלינגעריי.)

מאדאם פאפאוו (טהוט אַ ציטער). וואָס איז דאָס? זאָג, אז איך נעהם קיינעם ניט צו!

לוקאַ. צו בעפֿעהל! (ער געהט אַרויס דורך דער מיטעלסטער טהיר.)

צווייטער אויפטריט.

מאַדאַם פאָפאָוו אַליין.

מאדאם פאפאוו (קוקענדיג אויף דעם פּאָרטרעט). וועסט זעהן, ניקאָל, ווי אַזוי איך קען ליעבען און מוחל זיין... די ליעבע מיינע וועט זיך מיט מיר אינאיינעם פֿערלעשען... אַז מיין אָרים האַרץ וועט אויפֿהערן קלאַפּען. (זי שמייכעלט אונטער טרעהרען.) און דו שעהמסט זיך ניט? איך בין אַ בראַווע, געטרייע פֿרוי, כ׳האָב זיך פֿערשפּאַרט אַזוי ווי אין אַ תפיסה און כ׳וועל דיר בלייבען געטריי ביז צום קבר, און דו... און דו... שעהמסט זיך גאָרניט, מיין ליעבער טייוועל! האָסט מיך בעשווינדעלט, האָסט מיר סקאַנדאַלען געמאַכט, האָסט מיך וואָכען לאַנג געלאָזען אַליין...

לוקאַ (קומט אַריין שטאַרק אויפֿגערעגט).

דריטער אויפטריט.

מאַדאַם פאָפאָוו, לוקאַ.

לוקאַ. בעלהבית׳טע לעבען, אימיצער פֿרעגט זיך אויף אייך, וויל אייך זעהן...

מאדאם פאפאוו. דו האָסט דאָך געזאָגט, אַז זינט מיין מאַן איז געשטאָרבען, נעהם איך קיינעם ניט צו?

לוקאַ. אַודאי האָב איך עס געזאָגט, אָבער ער וויל ניט וויסען דערפֿון. ער זאָגט, ס׳איז זעהר אַ נייטיגער ענין.

מאדאם פאפאוו. איך נע—עהם קיינעם ניט צו!

לוקאַ. דאָס האָב איך דאָך איהם געזאָגט, ער איז אַ ווילדער מענש, ער האָט זיך געזידעלט און זיך איינפֿאַך אַריינגעשפּאַרט מיט געוואַלד אין הויז אַריין... ער שטעהט שוין אין עסס־שטוב...

מאדאם פאפאוו. (אויפֿגערעגט). גוט, לאָז איהם אַריין. אָט דאָס הייסט אַביסעל זיך אָנגעוואָרפֿען!

לוקאַ. (געהט אָב דורך דער מיטעלסטער טהיר).

מאדאם פאפאוו. ווי לעסטיג די מענשען זיינען! וואָס ווילען זיי פֿון מיר? פֿאַרוואָס לאָזען זיי מיך ניט צו רוה? (זי זיפֿצט) יאָ, ס׳איז ניטאָ וואָס צו ריידען, כ׳וועל ווירקליך מוזען געהן אין קלויסטער... (פֿערטראַכט זיך.) יאָ אין קלויסטער...

סמירנאָוו. (קומט אַריין, נאָך איהם לוקאַ).

פערטער אויפטריט.

מאַדאַם פאָפאָוו, לוקאַ, סמירנאָוו.

סמירנאָוו. (צו לוקאַ׳ן). דוראַק, פלאַפּעלסט צופֿיעל... עזעל!...(דערזעהענדיג מאַדאַם פאָפאָוו, מיט רעספּעקט). מיין גנעדיגע, כ׳האָב די עהרע, זיך פֿאָרצושטעלען: געוועזענער אַרטילעריי־לייטענאַנט, גוטס־בעזיצער, גריגאָרי סטעפּאַנאָוויטש סמירנאָוו! כ׳בין געצוואונגען, אייך צו בעלעסטיגען וועגען אַ זעהר וויכטיגען ענין...

מאדאם פאפאוו. (ניט געבענדיג איהם די האַנד). וואָס האָט איהר מיר צו זאָגען?

סמירנאָוו. אייער זעליגער מאַן, מיט וועמען איך האָב געהאַט די עהרע בעקאַנט צו זיין, איז מיר שולדיג געבליבען צוויי וועקסלען, וואָס בעטרעפֿען אינאיינעם צוועלף הונדערט רובעל. אַזוי ווי איך דאַרף מאָרגען איינצאָהלען פּראָצענט אין דער באַנק, וואָלט איך אייך געוואָלט בעטען, מיין גנעדיגע, מיר צו בעצאָהלען דאָס געלד נאָך היינט...

מאדאם פאפאוו. צוועלף הונדערט... און פֿאַרוואָס איז אייך מיין מאַן שולדיג געבליבען דאָס געלד?

סמירנאָוו. האָבער האָט ער ביי מיר געקויפֿט.

מאדאם פאפאוו. (זיפֿצענדיג צו לוקאַ׳ן). לוקאַ, ניט פֿערגעס אַלזאָ אָנזאָגען, מען זאָל טאָבי׳ן געבען אַן אַכטעל האָבער מעהר.

לוקאַ. (געהט אָב).

מאדאם פאפאוו. (צו סמירנאָוו). אַז ניקאָליי מיכאַילאָוויטש איז דאָס אייך שולדיג געבליבען, וועל איך, פֿערשטעהט זיך, בעצאָהלען, אָבער ביטע, ענטשולדיגט, כ׳האָב גראָד היינט דאָס געלד ניט ביי מיר. איבערמאָרגען קומט מיין געשעפֿטס־פֿיהרער צוריק פֿון דער שטאָדט, און איך וועל איהם הייסען, ער זאָל אייך בעצאָהלען וואָס אייך קומט, אָבער ביז דאַן קען איך אייער וואונש ניט ערפֿילען... אַחוץ דעם איז גראָד היינט געוואָרען זיבען חדשים, אַז מיין מאַן איז געשטאָרבען, און איך בין ניט אויפֿגעלייגט, זיך אָבצוגעבען מיט געלד־זאַכען.

סמירנאָוו. און איך בין אַזוי אויפֿגעלייגט, אַז ווען איך צאָהל מאָרגען ניט איין די פּראָצענט, וועל איך מוזען פֿליהען מיט'ן קאָפּ אַראָב און מיט די פֿיס אַרויף דורך'ן קוימען. מען וועט מיר מיין גוט צונעהמען!

מאדאם פאפאוו. איבערמאָרגען קריגט איהר דאָס געלט.

סמירנאָוו. כ'דאַרף דאָס געלד ניט איבערמאָרגען נאָר היינט.

מאדאם פאפאוו. פֿערצייהט, היינט קען איך אייך ניט צאָהלען.

סמירנאָוו. און איך קען ביז איבערמאָרגען ניט וואַרטען.

מאדאם פאפאוו. וואָס זאָל איך אָבער טהאָן, אַז איך האָב עס פֿאָרט ניט איצט!

סמירנאָוו. איהר קענט ניט צאָהלען, הייסט עס?

מאדאם פאפאוו. איך קען ניט...

סמירנאָוו. הם... דאָס איז אייער לעצט וואָרט?

מאדאם פאפאוו. יאָ, דאָס לעצטע.

סמירנאָוו. דאָס לעצטע? בעשטימט?

מאדאם פאפאוו. בעשטימט.

סמירנאָוו. א שעהנעם דאַנק אייך. ס'איז גוט צו וויסען. (ער ציהט מיט די פּלייצעס.) און דאָ פֿערלאַנגט מען נאָך, איך זאָל זיין קלאַטבליטיג! דער אַקציזניק בעגעגענט מיר נאָר וואָס אויף'ן וועג און פֿרעגט: „פֿאַרוואָס נעהמט איהר זיך תמיד צום האַרצען, גריגאָרי סטעפּאַנאָוויטש?" יאָ, כ'בעט אייך, ווי אַזוי זאָל איך זיך ניט נעהמען צום האַרצען? כ'דאַרף האָבען געלד, דער חלף ליגט מיר אויף'ן האַלז... נעכטען אין דער פֿריה בין איך בעגינען צו טאָג אַרויסגעפֿאָהרען פֿון הויז און כ'בין געוועזען ביי אַלע בעלי חובות מיינע. ווען איינער פֿון זיי וואָלט כאָטש בעצאָהלט זיין חוב! אָבגעשונדען האָב איך זיך, אַזוי ווי אַ הונד, כ'האָב איבערגענעכטיגט, ווייסט דער טייוועל וואו, ערגעץ אין אַ אידעשער קרעטשמע, לעבען אַ פֿאַס מיט בראַנפֿען... ענדליך קום איך שוין אַהער, זיבעציג וויאָרסט פֿון דער היים, און האָף צו קריגען געלד, נו, איז מען מיר מכבד מיט „אויפֿגעלייגטקייט!" ווי אַזוי זאָל איך זיך ניט נעהמען צום האַרצען?

מאדאם פאפאוו. איך גלויב, כ'האָב אייך דייטליך געזאָגט: דער געשעפֿטס-פֿיהרער וועט צוריקקומען פֿון שטאָדט, דאַן קריגט איהר דאָס געלד.

סמירנאָוו. איך בין ניט געקומען צום געשעפֿטס-פֿיהרער, נאָר צו אייך! צו'ן אַלדע שוואַרץ יאָהר—ניט נעהמט פֿאַר אומגוט דעם אויסדרוק, אָבער וואָס גערט מיך אייער געשעפֿטס-פֿיהרער אָן!

מאדאם פאפאוו. ענטשולדיגט, געעהרטער הערר, איך בין ניט געוואוינט ניט צו אייערע מאָדנע אויסדריקע און ניט צו אַזאַ טאָן. כ'האָב מיט אייך מעהר ניט וואָס צו ריידען. (זי געהט אויף גיך אָב נאָך לינקס.)

פינפטער אויפטריט.

סמירנאָוו אַליין.

סמירנאָוו. וואָס זאָגט מען פֿאָרט דערצו? איז ניט אויפֿגעלייגט! פֿאַר זיבען חדשים איז דער מאַן געשטאָרבען! אָבער דאַרף איך איינצאָהלען פּראָצענט צו ניט? כ'פֿרעג, מוז איך צאָהלען פּראָצענט צו מוז איך ניט? נו יאָ, דער מאַן איז געשטאָרבען, ניט אויפֿגעלייגט און אַלערליי שטיק.. דער געשעפֿטס-פֿיהרער, כאַפּט איהם דער קאַדיק אי ערגעץ אַוועקגעפֿאָהרען, נו זאגט פֿאָרט, וואָס זאָל איך טהאָן? זאָל איך אפשר אין אַ לופֿט-באַלאָן אַוועקפֿליהען פֿאַר מיינע חובות? אָדער זיך שלאָגען קאָפּ אָן וואַנד? קום איך צו גרוזדעוו'ן, איז ער ניטאָ אין דערהיים, איראָשעוויטש האָט זיך איינפֿאַך בעהאַלטען, מיט עקורצינען האָב איך זיך צוקריגט אויף טויט און איך האָב איהם שיער ניט אַרויסגעוואָרפֿען דורך'ן פֿענסטער, מאַזוטאָוו האָט די לויפֿעניש און אָט די דאָ— ניט אויפֿגעלייגט! קיין שום הונד וויל ניט צאָהלען! און דאָס איז אַלצדינג נאָר מחמת דעם, וואָס איך האָב זיי אַלעמען צופֿיעל פֿערצויגען, ווייל איך בין אַ קלאָג-מוטער, אַ שמאַטע, אַן אַלטע באַבע! כ'האָב צופֿיעל איינזעהעניש מיט זיי! אָבער וואַרט אַקאָרשט! איהר וועט נאָך וויסען ווער איך בין! איך ערלויב קיינעם ניט, מיט מיר שפּאָס צו מאַכען, צו'ן אַלדע שוואַרץ יאָהר! כ'בלייב דאָ און איך וועל זיך פֿון אָרט ניט ריהרען, ביז וואַנעט זי וועט בעצאָהלען! בררר!... ווי בייז איך בין היינט, ווי שרעקליך בייז איך בין! פֿאַר בייזקייט ציטערן מיר אַזש די נערווען און כ'קען דעם אָטהעם ניט אָבכאַפּען... פּפֿוי, מיין גאָט! איבעל, ניט-גוט ווערט מיר דערפֿון. (ער שרייט.) דיענער!

לוקא (קומט אַריין).

זעקסטער אויפטריט.

סמירנאָוו. לוקאַ.

לוקא. וואָס פֿערלאַנגט מיין הערר?

סמירנאָוו. גיב מיר קוואַס אָדער וואַסער!

לוקא (געהט אָב).

סמירנאָוו. ניין, וואָס זאָגט מען דערצו! זי האָט עס ניט ביי דער האַנד! האָסט געהערט אַ לאָגיק! אַ מענשען ליגט דער חלף אויף'ן האַלז, ער דאַרף געלד, ער האַלט דערביי, זיך אויפֿצוהייגנען, און זי צאָהלט ניט, ווייל זי איז ניט אויפֿגעלייגט, זיך אָבצוגעבען מיט געלדזאַכען. נאַ דיר! עכטע פֿרויען-לאָגיק, טאַליע-לאָגיק! דעריבער האָב

איך קיינמאָל ניט געוואָלט ריידען מיט קיין פֿרויען, און כ׳טהו עס אויך איצט ניט גערן. ס׳איז מיר אַסך גרינגער צו זיצען אויף אַ פּאַס מיט פּולווער, איידער צו ריידען מיט אַ פֿרוי. בררר!... אַן אייזקאַלטער שווידער געהט מיר אַריבער איבער׳ן לייב, אַזוי האָט מיך אָט די טאַליע דערצאָרנט! כ׳דאַרף נאָר פֿון ווייטען דערזעהן אַזאַ פּאָעטישע בעשעפֿעניש, קריג איך גלייך קרעמפּפֿען אין די קניע, פֿאַר כעס, און איך פֿאַל איינפֿאַך פֿון די פֿיס.

לוקא (קומט אַריין).

זיבעטער אויפטריט.

סמירנאָוו. לוקאַ.

לוקא (דערלאַנגט איהם וואַסער). די בעל הבית׳טע איז קראַנק און נעהמט קיינעם ניט צו.

סמירנאוו. אַרויס פֿון דאַנען!

לוקא (געהט אָב).

סמירנאוו. קראַנק און נעהמט קיינעם ניט צו! איז ניט געפֿידעלט... נעהם ניט צו! איך בלייב און וועל דאָ זיצען, ביז דו וועסט געבען דאָס געלד... וועסט דו זיין קראַנק אַ וואָך, וועל איך זיצען דאָ אַ וואָך... וועסט דו קראַנק זיין אַ יאָהר, וועל איך דאָ בלייבען אַ יאָהר...שוועסטערקע, כ׳וועל שוין מיין געלד יאַקאָש אַרויסקריגען! מיך נעהמסט דו ניט מיט די טרויער־קליידער, אויך ניט מיט די גריבעלאַך און די באַקען... מיר קענען די דאָזיגע גריבעלאַך! (ער שרייט אַרויס דורך׳ן פֿענסטער). סימיאָן שפּאַן אויס! מיר פֿאָהרען ניט אַזוי גיך צוריק; כ׳בלייב דאָ. זאָג דאָרט אין שטאַל, מען זאָל געבען די פֿערד האָבער! דו אָקס וואָס דו ביסט, דער לינקער פֿערד האָט זיך שוין ווידער פֿערפּלאָנטערט אין די לייצעס. (מיט שפּאָט). טהוט גאָר נישט... כ׳וועל דיר שוין ווייזען, טהוט גאָרנישט... (געהט אַוועק פֿון פֿענסטער.) ס׳איז זעהר שלעכט... אַ היץ ניט צום אויסהאַלטען, קיינער צאָהלט ניט, די נאַכט האָב איך שלעכט געשלאָפֿען און דאָ האָסט דו דיר די טרויער־שלעפּע מיט אַ פּאָרציע ניט־אויפֿגעלייגטקייט... דער קאָפּ טהוט וועה... זאָל איך אפשר גאָר נעהמען אַ שנאַפּס? מילא... לאָמיר נעהמען איינעם... (שרייט.) דיענער!

לוקא (קומט אַריין). וואָס ווילט איהר?

סמירנאוו. אַ גלעזעל שנאַפּס!

לוקא (געהט אָב).

סמירנאוו (זעצט זיך און בעטראַכט זיינע קליידער). אוף! אַ פֿיינער הילוך! ניטאָ וואָס צו ריידען! פֿערשטויבט, שמוציגע שטיוועל, ניט אַרומגעוואַשען, ניט פֿערקעמט, שטרוי אויף דער וועסט; די גנעדיגע האָט מיך איינפֿאַך אָנגענומען פֿאַר אַ רויבער. (ער גענעצט). ס׳איז גערוויען אַביסעל ניט העפֿליך אַריינצוקומען אין אַ גאַסט־צימער אין אַזעלכע קליידער, נו יאָ, ס׳מאַכט ניט אויס... כ׳בין דאָ ניט קיין גאַסט, נאָר אַ געלד־מאָהנער, און פֿאַר אַ געלד־מאָהנער איז קיין אונגליק ניט אין וואָס פֿאַר אַ קאָסטיום ער זאָל ניט געהן.

לוקא. (קומט מיט׳ן שנאַפּס). איהר ערלויבט זיך צופֿיעל, מיין הערר...

סמירנאוו. (מיט כעס). וואָס?

לוקא. איך.. כ׳האָב גאָרנישט... כ׳האָב אייגענטליך...

סמירנאוו. צו וועמען רעדסט דו?! האַלט מויל!

לוקא. (אָן אַ זייט.) אַזאַ בעשעהרטע צרה! אָט דער שד האָט זיך אָנגעזעצט אויף אונזער קאָפּ. (ער געהט אָב).

סמירנאוו. אַך גאָט, ווי בייז איך בין! אַזוי בייז, אַז איך וואָלט, דוכט זיך, די גאַנצע וועלט געקענט צומאָלען אויף שטויב... ס׳ווערט מיר זאָגאַר ניט גוט אויף׳ן האַרצען דערפֿון... (ער רופֿט) דיענער!

אכטער אויפטריט.

מאַדאַם פּאָפּאָוו, סמירנאָוו.

מאדאם פאפאוו. (קוקט מיט אַראָבגעלאָזטע אויגען.) געעהרטער הערר, אין מיין איינזאַמקייט האָב איך מיך אין גאַנצען אָבגעוועהנט פֿון מענשען־שטימען און כ׳קען ניט פֿערטראָגען קיין געשריי. איך בעט אייך זעהר, ניט שטערט מיר מיין רוה!

סמירנאוו. צאָהלט מיר מיין געלד און איך פֿאָהר אַוועק.

מאדאם פאפאוו. כ׳האָב אייך אָקאָרשט געזאָגט אין אייער מוטערשפּראַך: כ׳האָב דאָס געלד איצט ניט ביי דער האַנד, וואַרט ביז איבער־מאָרגען.

סמירנאוו. אויך איך האָב געהאַט די עהרע אייך אין אייער מוטערשפּראַך צו זאָגען, אַז דאָס געלד מוז איך האָבען ניט איבערמאָרגען, נאָר היינט. אַז איהר צאָהלט מיר ניט היינט, מוז איך זיך מאָרגען אויפֿהייננגען...

מאדאם פאפאוו. וואָס זאָל איך אָבער טהאָן, אַז איך האָב פֿאָרט ניט דאָס געלד? ווי מאָדנע!

סמירנאוו. איהר צאָהלט, הייסט עס, ניט גלייך? ניט?

מאדאם פאפאוו. כ׳קען ניט...

סמירנאוו. דאַן בלייב איך דאָ און וועל אַזוי לאַנג זיצען, ביז איך קריג דאָס געלד. (ער זעצט זיך.) איהר וועט צאָהלען איבערמאָרגען? אויסגעצייכענט! בלייב איך ביז איבערמאָרגען. (שפּרינגט

אויף.) כ'פֿרעג אייך: מוז איך מאָרגען צאָהלען פּראָצענט צו ניט?... אָדער גלויבט איהר, איך טרייב שפּאַס?

מאדאם פאפאוו. געעהרטער הערר, כ'בעט אייך, שרייט ניט! דאָ איז ניט קיין שטאַל!

סמירנאוו. כ'פֿרעג ביי אייך ניט נאָך'ן שטאַל, נאָר צי מוז איך מאָרגען אַוועקלייגען די פּראָצענט צו ניט?

מאדאם פאפאוו. איהר ווייסט ניט, ווי אַזוי זיך צו בענעהמען מיט אַ דאַמע.

סמירנאוו. נישקשה, כ'ווייס, ווי זיך צו בענעהמען מיט דאַמען.

מאדאם פאפאוו. ניין, איהר ווייסט עס ניט. איהר זייט אַ אונגעצויגענער, גראָבער מענש. אַנשטענדיגע לייט ריידען ניט אַזוי מיט דאַמען!

סמירנאוו. אַך, אַזוי גאָר! ווי ווילט איהר זאָל מען פֿאָרט מיט אייך ריידען? פֿראַנצויזיש אפשר? (פֿערקרימענדיג די ליפּען.) Madame, je vous prie... ווי גליקליך בין איך, וואָס איהר בעצאָהלט מיר נישט דאָס געלד... פּאַרדאָן, וואָס איך האָב אייך געשטערט! וואָס פֿאַר שעהן וועטער מיר האָבען היינט! און ווי פֿיין אָט די טרויער-קליידער פּאַסען אייך! (ער פֿערנייגט זיך מיט שפּאָט.)

מאדאם פאפאוו. גאָר ניט וויציג, נאָר גראָב.

סמירנאוו. (איבערקרימענדיג.) ניט וויציג, נאָר גראָב! איך ווייס זיך ניט ווי אויפֿצופֿיהרען אין דאַמען-געזעלשאַפֿט! מיין גנעדיגע, כ'האָב אין מיין לעבען אַסך מעהר פֿרויען געזעהן ווי איהר וואָראָבייטשיקעס! דריי מאָל בין איך צוליעב פֿרויען אויף דועלען געגאַנגען, מיט צוועלף פֿרויען האָב איך געשלאָגען כפּרות, ניין האָבען מיט מיר כפּרות געשלאָגען! נו יאָ! ס'איז געווען אַ צייט, ווען איך בין געווען אַ נאַרעלע, ווערטער האָניג-זיס האָבען זיך מיר פֿון די ליפּען געגאָסען, געבויגען און פֿטרנייגט האָב איך זיך און קאָמפּלימענטען געמאַכט... כ'האָב געליעבט, געליטען, אַנטקעגען דער לבנה געזיפֿצט, צוגאַנגען בין איך אין הוילער ליעבע. כ'האָב געליעבט לײדענשאַפֿטליך, מיט אַלע סטרונעס פֿון מיין נשמה, כ'בין שיער ניט משוגע געוואָרען ליעבענדיג. און ווי אַ פֿויגעלע האָב איך געבאַלאַקעט וועגען דער פֿרוי-ען-עמאַנציפּאַציאָן, אַ האַלבעס פֿערמעגען האָב איך צוליעב די דאָזיגע צערטליכע געפֿיהלען פֿערשווענדעט, אָבער איצט, זאָל מיך דער טייוועל נעהמען, ס'איז גענוג! ניין, מיין גנעדיגע, אַצונד לאָז איך זיך שוין מעהר פֿון אייך ניט אַרומפֿיהרען ביי דער נאָז. גענוג! „שוואַרצע אויגען, פֿייערדיגע אויגען, רויטע ליפּען, גריבעלאַך אין די באַקען, לבנה-שיין, שושקעריי, שטילעס אָטהעמען"—פֿאַר דעם אַלעמען, הערט איהר, גיב

איך היינט ניט קיין קופּערנעם גראָשען אפילו! איך רייד ניט פֿון די אַנוועזענדע, אָבער אַלע פֿרויען, פֿון דער קלענסטער ביז דער גרעסטער, זיינען אויפֿגעבלאָזען, חניפה'ניצעס, פּלאַפּלערקעס, פֿערדאָרבען, פֿאַלש פֿון קאָפּ ביז די פֿיס; פּוסט, קליינליך, גרויזאַם, מיט אַ שרעקליכער לאָגיק, און וואָס איז שייך דערצו (ער גיט זיך אַ פּאַטש אין שטערן.) ניט נעהמט פֿאַר אומגוט מיין אָפֿענהערציגקייט, אָבער הערט איהר? אַן איינפֿאַכער וואָראָבייטשיק האָט מעהר חכמה אין פּיאַטע ווי וואָס פֿאַר עס איז מיניסטער-קאָפּ אין ווייבערשע קליידער! אַז מען דערזעהט אַזאַ מין פּאָעטישע בריה פֿאַר זיך, מיינט מען ס'איז עפּעס אַ הימליש, געטליך וועזען, אַזוי וואונדער-שעהן, אַ ציה נור מיט'ן אָטהעם און מען צוגעהט אין טויזענד ענטציקונגען, אין סאַמע פֿרייד. קוקט מען אָבער אַריין אין דער נשמה אַריין—דערזעהט מען אַ געוועהנליכען קראָקאָדיל! (ער כאַפּט אָן אַ שטוהל ביי דער פּאַרענטשע, דער שטול ווערט צובראָכען אויף צווייען.) דאָס וואָס רעגט מיך אָבער אויף מעהר פֿון אַלצדינג איז, וואָס דער דאָזיגער קראָקאָדיל איז נאָך ביי זיך איינגעבילדעט, רעדט זיך נאָך איין, אַז ער איז דאָס „מייסטער-ווערק", אַז די צאַרטע, ווייכע געפֿיהלען זיינען נור זיין מאָנאָפּאָל, קיין אַנדערער קען זיי גאָר ניט האָבען. כאַפּט עס דער רוח, איהר קענט מיך אויפֿהייגנען דאָ אויף דעם דאָזיגען טשוואָק מיט די פֿיס אַרויף, אויב די פֿרוי קען גאָר אימיצען ליעב האָבען, אַחוץ איהר זיידענע קלייד. אַז זי ליעבט, ווייסט זי נור איין זאַך: יאָמערן אָדער טרעהרען פֿערגיסען. וואו דער מאַן ליידט און ברייגנט אָפּפֿער, דאָרט דריקט זיך איהר גאַנצע ליעבע אויס אין דעם, וואָס זי דרעהט זיך אַרום מיט איהר שלעפּ-קלייד אַהין און אַהער און וויל דעם מאַן אַרומפֿיהרען פֿאַר'ן נאָז. איהר האָט דאָס אונגליק צו זיין אַ פֿרוי, קענט איהר דאָך אודאי די פֿרויען-נאַטור, טו זאָגט מיר, כ'בעט אייך, אויף אייער עהרען-וואָרט: צו האָט איהר שוין אין אייער לעבען געזעהן אַ פֿרוי, וואָס זאָל זיין אויפֿריכטיג, געטריי און אָנהאַלטען איהר ליעבע אויף אַ לאַנגע צייט? איהר האָט זי ניט געזעהן! געטריי און איבערגעבען זיינען נור די אַלטע און די מיאוס'ע. איהר וועט גיכער טרעפֿען אַ קאַץ מיט הערנער אָדער אַ ווייסען וואַלד-האָהן איידער אַ געטרייע פֿרוי!

מאדאם פאפאוו. אָבער זייט אַזוי גוט, ווער דען איז נאָך אייער מיינונג נאָך געטריי און שטאַנדהאַפֿטיג אין דער ליעבע? דער מאַן אפשר?

סמירנאוו. פֿערשטעהט זיך! דער מאַן!

מאדאם פאפאוו. דער מאַן! (זי לאַכט איראָניש.) דער מאַן איז געטריי און האַלט זיך שטענדיג מיט זיין ליעבע! דאָס איז אָבער עפּעס גאַנץ נייעס! (ביטער.) מיט וואָס פֿאַר אַ רעכט

זאָגט איהר דאָס! די מענער און געטריי, איבערגעגעבען אויף אייביג! אַז מיר זיינען שוין יאָ געקומען אַזוי ווייט, וועל איך אייך זאָגען, אַז פֿון אַלע מענער וואָס איך האָב געקענט און קען, איז דער זעליגער מאַן מיינער געווען דער בעסטער... כ׳האָב איהם ליידענשאַפֿטליך געליעבט, מיט אַלע מיינע געפֿיהלען, ווי אַ יונגע, דענקענדע פֿרוי קען נור ליעבען; כ׳האָב איהם אָבגעגעבען אַלצדינג: מיין יוגענד, מיין גליק, דאָס לעבען, מיין פֿערמעגען, פֿערגעטערט און פֿערהייליגט האָב איך איהם, אַזוי ווי אַ געצען־דיענער און... און וואָס איז דער סוף געווען? אָט דער בעסטער פֿון אַלע מענער האָט מיך אָבגענאַרט אויף שריט און טריט אויף דעם געמיינסטען אופֿן. נאָך זיין טויט האָב איך אין שרייב־טיש געפֿונען אַ פֿולען שופֿלאָד מיט ליעבעס־בריעף און ביים לעבען — ס׳שוידערט מיר זיך צו דערמאָנען אָן דעם — האָט ער מיך גאַנצע וואָכען נאָכאַנאַנד געלאָזען אַליין, פֿאַר מיר אין די אויגען האָט ער זיך צו אַנדערע פֿרויען געשאַרט, אָבגעטהאָן אַלערליי מעשים הינטער מיין רוקען, מיין געלד פֿערשווענדעט און זיך אויסגעלאַכט פֿון מיינע געפֿיהלען... און ניט קוקענדיג דערויף האָב איך איהם געליעבט און בין טריי געווען... יאָ נאָך מעהר, ער איז געשטאָרבען און איך בין איהם נאָך אַלץ געטריי. כ׳האָב מיך אויף אייביג צווישען די פֿיער ווענד בעגראָבען און ביז צום טויט וועל איך אָט די טרויער־קליידער ניט אויסטהאָן...

סמירנאָוו (מיט אַ פֿערעכטליכען געלעכטער.) טרויער־קליידער!... כ׳פֿערשטעה גאָר ניט פֿאַר וועמען איהר האַלט מיך. אַקוראַט ווי איך וואָלט ניט געוואוסט, נאָך וואָס איהר טראָגט דאָס דאָזיגע שוואַרצע קלייד און פֿאַרוואָס איהר האָט זיך צווישען די פֿיער ווענד בעגראָבען. צי איך וויים עס! דאָס איז אַזוי טומאַנע, פּאָעטיש! עפּעס אַן אָפֿיציר וועט דורכפֿאָהרען פֿערביי דעם פּריצישען הויז, אָדער אַ ליימענער גולם אַ פּאָעט וועט אַרויפֿקוקען אין די פֿענסטער און זיך טראַכטען: „אָט דאָ לעבט די געהיימניספֿאָלע תמר, וועלכע האָט זיך אויס ליעבע צו איהר מאַן בעגראָבען צווישען די פֿיער ווענד.״ נישקשה, מיר קענען אָט די קונץ־שטיק.

מאַדאַם פּאָפּאָוו (שפּרינגט אויף.) וואָס? ווי דערוועגט איהר זיך, מיר דאָס אַלצדינג צו זאָגען?

סמירנאָוו. איהר האָט זיך בעגראָבען לעבעדיגערהייט, איהר האָט אָבער דערביי ניט פֿערגעסען, זיך אָנפּודערן דאָס געזיכט!

מאַדאַם פּאָפּאָוו. ווי סמייעט איהר גאָר, מיט מיר אַזוי צו ריידען?

סמירנאָוו. שרייט ניט, כ׳בעט אייך, איך בין ניט אייער געשעפֿטפֿיהרער! ערלויבט מיר אָנרופֿען די זאַכען ביים ריכטיגען

נאָמען. איך בין ניט קיין פֿרוי און כ׳בין געוועהנט מיין מיינונג אָפֿען אַרויסצוזאָגען! כ׳בעט אייך אַלזאָ, שרייט ניט!

מאַדאַם פּאָפּאָוו. ניט איך שריי, נאָר איהר שרייט. לאָזט מיך צו רוה, כ׳בעט אייך!

סמירנאָוו. בעצאָהלט מיר דאָס געלד, וועל איך אַוועקפֿאָהרען.

מאַדאַם פּאָפּאָוו. כ׳וועל אייך דאָס געלד ניט געבען.

סמירנאָוו. ניט? איהר גיט עס אַלזאָ ניט?

מאַדאַם פּאָפּאָוו. אייך אויף צו להכעיס וועט איהר קיין קאָפּיקע ניט קריגען! איהר זאָלט מיך צו רוה לאָזען!

סמירנאָוו. כ׳האָב ניט דאָס פֿערגניגען צו זיין דער מאַן אָדער דער חתן אייערער, און כ׳בעט אייך דעריבער, נור קיין סקאַנדאַלען! (ער זעצט זיך.) איך פֿערטראָג עס ניט.

מאַדאַם פּאָפּאָוו. (סאָפּענדיג פֿאַר צאָרן.) איהר זעצט זיך גאָר?

סמירנאָוו. כ׳זיץ שוין.

מאַדאַם פּאָפּאָוו. כ׳בעט אייך, געהט!

סמירנאָוו. בעצאָהלט דאָס געלד! (אָן אַ זייט.) אַך, ווי בייז איך בין, ווי בייז!

מאַדאַם פּאָפּאָוו. מיט אונפֿערשעהמטע מענשען וויל איך ניט ריידען. אַרויס פֿון דאַנעט! (פּויזע) איהר געהט ניט? ניין?

סמירנאָוו. ניין.

מאַדאַם פּאָפּאָוו. ניין?

סמירנאָוו. ניין.

מאַדאַם פּאָפּאָוו. גוט... (זי קלינגט מיט׳ן גלעקעל.)

ניינטער אויפֿטריט.

די פֿריהערדיגע. לוקאַ.

מאַדאַם פּאָפּאָוו. לוקאַ, פֿיהר אַרויס אָט דעם הערר דאָ!

לוקאַ. (געהט צו צו סמירנאָוו׳ן.) מיין הערר, געהט דאָך אַרויס, אַז מען הייסט אייך, וואָס ווילט איהר דאָ...

סמירנאָוו. (שפּרינגט אויף.) האַלט דעם שנוק! מיט וועמען רעדסט דו? איך מאַך פֿון דיר אַש!

לוקאַ. (כאַפּט זיך אָן ביים האַרצען.) גרויסער גאָט! (ער פֿאַלט אין אַ שטוהל.) אַך, ס׳איז מיר שלעכט, כ׳קען דעם אָטהעם ניט אָבכאַפּען;

מאַדאַם פּאָפּאָוו. וואו איז דאַשאַ? (רופֿט) דאַשאַ! פּעלאַגעיאַ? דאַשאַ! (זי קלינגט.)

לוקא. אַך, זיי זיינען אַלע אַוועק זוכען יאַגדעס... קיינער איז ניטאָ אין דערהיים! ס'איז מיר שלעכט! וואַסער!

מאַדאַם פּאַפּאָוו (צו סמירנאָוו'ן) טראָגט זיך פֿון האַנעט! וואָן!

סמירנאָוו. ווילט איהר ניט זיין אַביסעל העפֿליכער?

מאַדאַם פּאַפּאָוו (צונויפֿדריקענדיג די פֿויסטען און קלאַפּענדיג מיט די פֿיס). איהר זייט אַ גראָביאַן! אַ גראָבער בער! אַ שד!

סמירנאָוו. וואָס, וואָ—אָס האָט איהר געזאָגט?

מאַדאַם פּאַפּאָוו. כ'האָב געזאָגט, אַז איהר זייט אַ בער, אַ שד!

סמירנאָוו (געהט צו מיט שנעלע טריט נעהעכטער צו איהר). אָבער זייט אַזוי גוט, וואָס פֿאַר אַ רעכט האָט איהר, מיך צו בעליידיגען?

מאַדאַם פּאַפּאָוו. יאָ, איך בעליידיג אייך. וואָס איז אַזוינס? איהר מיינט, איך האָב מורא פֿאַר אייך?

סמירנאָוו. און איהר מיינט אַפּנים, אַלס פּאָעטיש בריאה'לע האָט איהר אַ רעכט צו בעליידיגען און בלייבען אונבעשטראָפֿט? איך פֿאָדער אייך אויף!... אָט האָט איהר עס...

לוקא. דערבאַרימדיגער גאָט! וואַסער!

סמירנאָוו. אַ דועל מוז זיין!

מאַדאַם פּאַפּאָוו. איהר מיינט, דערפֿאַר וואָס איהר האָט שטאַרקע פֿויסטען און אַ האַלז פֿון אַ בורלאַק, האָב איך מורא פֿאַר אייך? גראָביאַן וואָס איהר זייט!

סמירנאָוו. צום דועל! איך ערלויב קיינעם ניט, מיך צו בעליידיגען, און מאַך זיך קיין צימעס ניט דערפֿון וואָס איהר זייט אַ דאַמע, אַ צאַרט ווערזענדעל!

מאַדאַם פּאַפּאָוו (סטאַרשט זיך איהם אַריבערצושרייען). בער! בער! בער!

סמירנאָוו. ס'איז שוין צייט אַמאָל, אַוועקצומאַכען מיט דעם אַלטען פֿאָראורטהייל, אַז נור דער מאַן איז מחויב אָבגעבען דין וחשבון פֿאַר אַ בעליידיגונג. אַז גלייכע רעכטע, טו זאָל זיין גלייכע רעכטע אין אַלצדינג, צו'ן אַלדע שוואַרץ יאָהר! צום דועל.

מאַדאַם פּאַפּאָוו. איהר ווילט זיך אַלזאָ דועלירען? מהיכי תיתי!

סמירנאָוו. טאַקי שוין!

מאַדאַם פּאַפּאָוו. שוין די מינוט! דער מאַן מיינער האָט געהאַט פּיסטוילען... כ'ברייננ זיי שוין אַריין. (זי געהט אייַלענדיג אָב און קעהרט זיך אום.) אָה, מיט וואָס פֿאַר אַ פֿערגניגען וועל איך אייך אַרייניאָגען די קויל אין דעם אונפֿערשעהמטען שטערן אַריין! דער טייוועל זאָל אייך נעהמען! (געהט אָב.)

סמירנאָוו. ווי אַ היהנדעלע וועל איך זי דערשיסען! נישקשה, כ'בין ניט קיין גרין אינגעל, קיין סענטימענטאַלער, יונגער הונד! פֿאַר מיר זיינען ניטאָ קיין צאַרטע ברואים!

לוקא. פֿאָטערל, (ער פֿאַלט אויף די קניע.) האָב רחמנות אויף מיר, אויף אַן אַלטען מאַן, טהו מיר אַ טובה און געה אַוועק פֿון דאַנען! דו האָסט מיך דערשראָקען אויף טויט און איצט ווילסט דו זיך נאָך שלאָגען אויף אַ דועל!

סמירנאָוו (הערט איהם ניט). דועלירען... אין דעם ליגט די גלייכבערעכטיגונג, די עמאַנציפּאַציאָן! דערביי זיינען ביידע געשלעכטען גלייך. אויס פּרינציפּ וועל איך זי דערשיסען. אָבער וואָס זאָגט מען פֿאָרט צו אַזאַ פֿרוי? (נאָכאַהמענדיג.) „דער טייוועל זאָל אייך נעהמען! איך וועל אייך אַרייניאָגען די קויל אין דעם אונפֿערשעהמטען שטערן אַריין!" וואָס זאָגט מען דערצו? האָט זיך צוקאָכט, די אויגען האָבען זיך צובליצט... זי האָט אָנגענומען די פֿאָדערונג. אויף מיין עהרען־וואָרט, צום ערשטען מאָל אין מיין לעבען זעה איך אַזאַ פֿרוי!

לוקא. פֿאָטערל, געה אַוועק! געה אַוועק פֿון דאַנען!

סמירנאָוו. אָט דאָס הייסט אַ פֿרוי! דאָס בעגרייף איך. אַן אמת'ע! ניט קיין קוואַטסקע ווייבעל, ניט קיין ווייכער טייג, ניט צורונען, נאָר פֿייער, שיס־פּולווער, אַ ראַקעטע! ס'אַ שאָד אַזאַ פֿרוי צו דערשיסען!

לוקא (וויינט). פֿאָטערל, געה אַוועק!

סמירנאָוו. זי געפֿעלט מיר אויסגעצייכענט! אויסגעצייכענט! מיט די גריבלאַך אין די באַקען אפילו געפֿעלט זי מיר! איך בין זאָגאַר גרייט, איהר דעם חוב נאָכצולאָזען... און דער כעס איז מיר פֿערגאַנגען... אַ מערקווירדיגע פֿרוי!

מאַדאַם פּאַפּאָוו (קומט מיט די פּיסטוילען).

צעהנטער אויפטריט.

די פֿאָריגע, מאַדאַם פּאָפּאָווא.

מאַדאַם פּאַפּאָוו. אָט זיינען די פּיסטוילען... אָבער איידער מיר געהען זיך דועלירען, ווייזט מיר, כ'בעט אייך, ווי אַזוי מען שיסט... כ'האָב נאָך קיין מאָל אין לעבען קיין פּיסטויל אין האַנד ניט געהאַלטען.

לוקא. גאָט זאָל זיך אויף אונז דערבאַרעמען! כ'וועל געהן נאָך'ן גערטנער מיט'ן קוטשער... פֿון וואַנען האָט זיך גענומען אויף אונז דאָס דאָזיגע אָנשיקעניש? (ער געהט אָב.)

סמירנאָוו (בעטראַכט די פּיסטוילען). זעהט איהר, ס'זיינען דאָ פֿערשיעדענע סאָרטען פּיסטוילען... פֿאַראַן ספּעציעלע דועל־פּיסטוילען פֿון

מאַרטימער, מיט שיידלאַך. אָבער דאָס זיינען רעוואָלווער, סמיטה און וועסאָן׳ס סיסטעם, מיט אַן עקסטראַקטאָר... גרויסאַרטיגע פּיסטוילען אַזאַ פּאָר קאָסטען וויינינגסטענס ניינציג רובעל... אַזוי מוז מען דעם רעוואָלווער האַלטען... (אָן אַ זייט.) אָט די אויגען, אַט די אויגען! אַ פּייערדיגע פּרוי!

מאַדאַם פּאַפּאָוו. אַזוי?

סמירנאָוו. יאָ, אַזוי... דאַן עפּענט אָב דאָס רעהרעל... אָט... אַזוי שטעלט אָן... דעם קאָפּ אַביסעל אַהינטער... זייט אַזוי גוט, דעם אָרם שטרעקט אויס פּעסט! אַזוי... דאַן גיט אַ דריק מיט דעם פּינגער אויף דער מאַכעריי, און דאָס איז אַלעס. דער עיקר איז אָבער ניט אויפּגערעגט זיין, ניט איילען זיך ביים צילעווען און אַכטונג געבען, די האַנד זאָל ניט ציטערן.

מאַדאַם פּאַפּאָוו. גוט. אין צימער איז ניט בעקוועם צו שיסען, לאָמיר אַרויסגעהן אין גאָרטען.

סמירנאָוו. לאָמיר געהן. כ׳זאָג אייך אָבער אַפּריהער, אַז איך וועל שיסען אין דער לופּטען.

מאַדאַם פּאַפּאָוו. נאַ דיר גאָר אַ נייעס. פּאַר וואָס עפּעס?

סמירנאָוו. ווייל... ווייל... דאָס איז מיין זאַך, פּאַר וואָס!

מאַדאַם פּאַפּאָוו. איהר האָט מורא געקראָגען! יאָ? אַ—אַ—ה? ניין, מיין הערר, נאָר ניט אַרויסגעמאַכט זיך! זייט אַזוי גוט, קומט מיט מיר! כ׳וועל זיך ניט בערוהיגען, ביז וואַנען איך וועל אייך האָבען דורכגעלעכערט דעם שטערן, אָט דעם שטערן וואָס איך האַס פון גאַנצען האַרצען. וואָס זשע, איהר האָט מורא געקראָגען?

סמירנאָוו. יאָ, כ׳האָב מורא געקראָגען.

מאַדאַם פּאַפּאָוו. ס׳אַ ליגען. פּאַרוואָס ווילט איהר זיך ניט שלאָגען?

סמירנאָוו. ווייל... ווייל... איהר געפּעלט מיר.

מאַדאַם פּאַפּאָוו (מיט אַ בייזען געלעכטער). כ׳געפּעהל איהם! ער סמייעט נאָך צו זאָגען, אַז איך געפּעהל איהם! (זי ווייזט אָן אויף דער טהיר.) געהט אייך!

סמירנאָוו (לייגט שווייגענדיג אַנידער דעם רעוואָלווער אויף׳ן טיש, נעהמט דעם הוט און געהט; ביי דער טהיר בלייבט ער שטעהן; אַ ווײלע קוקען זיי זיך אָן און ריידען קיין וואָרט ניט, דער נאָך געהט ער אונענטשלאָסען צו נעהענטער). הערט... איהר זייט נאָך בייז?... כ׳בין אויך געווען בייז ווי אַ טייוועל, אָבער פּערשטעהט מיך נור אַביסעל בעסער... ווי זאָל איך דאָס אייך אויסדריקען?... די זאַך איז אָט וואָס... וואָס אַזעלכע געשיכטען אייגענטליך... (צושרייט זיך אויף׳ן קול. נו יאָ, וואָס בין איך שולדיג, אַז איהר

געפּעלט מיר פּאָרט? (ער כאַפּט אָן אַ שטוהל ביי דער פּאַרענטשע, דער שטוהל קראַכט און צו ברעכט זיך אויף צווייען.) ווייס דער טייוועל, וואָס פּאַר שוואַכע מעבעל איהר האָט! איהר געפּעלט מיר! איהר פּערשטעהט? איך... כ׳בין כמעט פּערליעבט!

מאַדאַם פּאַפּאָוו. אַוועק פון מיר, איך האַס אייך!

סמירנאָוו. גאָט! וואָס פּאַר אַ פּרוי! כ׳האָב קיינמאָל אין לעבען אַזוי וואָס עהנליכעס ניט געזעהן! איך בין פּערלאָרען, רואינירט! כ׳בין אין פּאַסטקע אַריינגעפּאַלען, אַזוי ווי אַ מויז!

מאַדאַם פּאַפּאָוו. געהט אייך, אָדער איך שיס!

סמירנאָוו. שיסט! איהר קענט גאָרנישט בעגרייפען, וואָס פּאַר אַ גליק עס איז אונטער די בליקען פון אָט די הערליכע אויגען צו שטאַרבען, דורך׳ן רעוואָלווער, וואָס דאָס דאָזיגע קליינטשיק סאַמעטען הענטעל האַלט... איך בין פון זינען אַראָב! בעטראַכט זיך און ענטשיידעט גלייך אויף׳ן שטעל, וואָרים טאָמער געה איך איצט אַוועק פון אייך, וועלען מיר זיך שוין קיינמאָל ניט זעהן. ענטשיידעט, רעדט... איך בין פון אַדעל, אַן אַנטשטענדיגער מענש, כ׳האָב אַ הכנסה פון צעהן טויזענד רובעל אַ יאָהר... כ׳טרעף מיט׳ן געוועהר אַ מטבע, וואָס ווערט געוואָרפען אין דער לופטען... כ׳האָב גרויסאַרטיגע, הערליכע פּערד. ווילט איהר ווערן מיין פּרוי?

מאַדאַם פּאַפּאָוו (אויסער זיך פאַר כעס, פאָכערט מיט׳ן רעוואָלווער). שיסען! צום דועל!

סמירנאָוו. איך בין פון זינען אַראָב... כ׳פּערשטעה ניט וואָס מיט מיר טהוט זיך. דיענער! וואַסער!

מאַדאַם פּאַפּאָוו (שרייט). צום דועל!

סמירנאָוו. כ׳בין פון זינען אַראָב... כ׳האָב זיך פערליעבט, ווי אַ גריינער בחור, ווי אַ דוראַק האָב איך זיך פערליעבט! (ער כאַפּט איהר אָן ביי דער האַנד, זי גיט אַ געשריי פאַר שמערץ.) כ׳האָב אייך ליעב! (ער פאַלט אויף די קניע.) כ׳ליעב אייך, ווי איך האָב נאָך קיינמאָל ביז אַהער ניט געליעבט! מיט צוועלף פרויען האָב איך געשלאָגען כפּרות, ניין האָבען מיט מיר כפּרות געשלאָגען, אָבער קיין איינציגע פון זיי האָב איך ניט אַזוי געליעבט ווי איך ליעב אייך. איך בין בעזיעגט, פּערלאָרען, כ׳ליג אויף די קניע ווי אַ דוראַק און בעט זיך ביי אייך... אַ חרפּה און אַ בושה! פינף יאָהר נאָכאַנאַנד האָב איך זיך ניט פּערליעבט, כ׳האָב שטאָלצירט דערמיט און אָט בין איך מיט אַמאָל אַריינגעפאַלען, ווי דער פּערד אין אַ פרעמדען וואָגען! איך בעט ביי אייך די האַנד, יאָ צי ניין? ווילט איהר ניט? איז ניט. (ער שטעהט אויף און געהט שנעל צו דער טהיר.)

מאדאם פאפאוו. וואַרט אוים...

סמירנאוו (בלייט שטעהן). נו ?

מאדאם פאפאוו. גאָרנישט... איהר קענט זיך געהן! איבעריגענס, וואַרט אַ ווײלע! ניין, געהט אייך, געהט אייך! איך האַס אייך! אָדער ניין! געהט ניט אַוועק! אַך ווען איהר וואָלט געוואוסט, ווי בייז איך בין, ווי בייז! (זי גיט אַ וואָרף דעם רעוואָלווער אויף'ן שטוהל.) די פֿינגער זיינען מיר שוין אָנגעשוואָלען פֿון אָט די פאַסקודסטוואָ... (זי צורייסט פֿאַר כעס איהר טאַשענטיכעל.) וואָס שטעהט איהר נאָך דאָ ? טראָגט זיך!

סמירנאוו. זייט געזונד!

מאדאם פאפאוו. יאָ, יאָ, נור געגאַנגען! (שרייט) וואוהין געהט איהר דען ? וואַרט אוים... איבעריגענס, געהט אייך... אַך, ווי בייז איך בין! נור ניט צו נאָהענט, נור ניט צו נאָהענט, ניט אַזוי נאָהענט לעבען מיר!

סמירנאוו. ווי בייז איך בין אויף זיך אַליין! אַזוי ווי אַ גימנאַזיסט האָב איך זיך פֿערליעבט, אויף די קניע בין איך געלעגען... אַ שווידער געהט מיר אַזש אַריבער איבער'ן לייב... (שטרענג.) איך ליעב אייך! אָט דאָס האָט מיר נאָך געפֿעהלט, אודאי האָב איך עס נייטיג געדאַרפֿט האָבען, זיך צו פֿערליעבען! מאָרגען מוז איך צאָהלען פראָצענט, צייט אַראָבצונעהמען די היי פֿון פֿעלד און אין מיטען דערינען זייט איהר דאָ. (ער נעהמט זי אַרום ביי דער טאַליע.) כ'וועל זיך קיינמאָל ניט קענען מוחל זיין דערפֿאַר!

מאדאם פאפאוו. אַוועק! די הענד נעהמט צו! כ'האַס... אייך!... צום דועל! (לאַנגער קוש.)

עלפטער אויפטריט

די פֿאָריגע. לוקאַ. גערטנער. קוטשער. אַרבייטער.

לוקא (מיט אַ האַק).

גערטנער (מיט אַ גראָב-אייזען)

קוטשער (מיט אַ היי-גראַבליע).

ארבייטער (מיט שטאַנגען).

לוקא (דערזעהט דאָס פאָרל וואָס קושט זיך). גרויסער גאָט! (פויזע).

מאדאם פאפאוו (לאָזט אַראָב די אויגען). לוקאַ, זאָג אין שטאַל, מען זאָל טאָבי'ן היינט גאָר קיין האָבער ניט געבען.

ענדע.

דער שידוך.

א קאמעדיע אין איין אקט.

פערזאנען:

סטעפאן סטעפאנאוויטש טשובוקאוו, אַ גוטסבעזיצער.

נאטאליא סטעפאנאוונא, טשובוקאָוו'ס טאָכטער.

איוואן וואסיליטש לאמאוו, אַ יונגער גוטסבעזיצער.

די האַנדלונג קומט פֿאָר אין טשובוקאָוו'ס הויז, אין עמפפֿאַנג-צימער.

די ביהנע שטעלט פֿאָר דאָס גאַסט-צימער אין טשובוקאָוו'ס הויז. אַנטקעגען די צושויער אין מיטען וואַנד איז פֿאַראַן אַ טהיר. פֿון איין זייט, רעכטס, אַ זילבער-קאַסטען, פֿון דער אַנדער זייט, לינקס, אַ ביכער-שאַפֿע. אין דער רעכטער וואַנד אַ פֿענסטער און לעבען דעם שטעהט אַ פיאַנאָ. אַביסעל ווייטער אַ זאָפֿאַ, אַ טיש און דריי פֿאָטעלען. אין דער לינקער וואַנד ווידער נאָך אַ טהיר און ניט וויית דערפֿון שטעהט אַ קליין טישעל מיט צוויי שטוהלען.

ערשטער אויפטריט.

טשובוקאָוו. דערנאָך לאָמאָוו אין פֿראַק און ווייסע האַנד-שוה.

טשובוקאוו (געהט איהם אַנטקעגען). אָה מיין ליעבער! וועמען זעה איך דאָ! איוואַן וואַסיליטש! פֿרעהט מיך זעהר! (דריקט איהם די האַנד.) אָט דאָס הייסט אַביסעל אַן איבערראַשונג, מיין גוטינקער... ווי געהט עס אייך ?

לאמאוו. אַ דאַנק. און איהר, וואָס מאַכט איהר עפּעס גוטס ?

טשובוקאוו. נאַ, ס'געהט, מיין טהייערער. ביטע, זיצט... ס'איז ניט אַזוי פֿיין, מיין ליעבער, אָן די שכנים צו פֿערגעסען. אָבער, האַרצעלע מיינס, פֿאַרוואָס עפּעס אַזוי יום טוב'דיג ? אין פֿראַק, אין האַנד-שוה און אַזוי ווייטער. אָט הפנים איהר פֿאָהרט ערגעץ צו גאַסט, מיין טהייערינקער ?

לאמאוו. ניין. איך קום בלויז צו אייך, געעהרטער סטעפֿאַן סטעפֿאַנאָוויטש.

טשובוקאוו. פֿאַרוואָס זשע עפּעס אין פֿראַק, איך בעט אייך ? פונקט ווי צו אַ נייַ-יאָהר'ס בעזוך!

לאמאוו. זעהט איהר, עס האַנדעלט זיך ממכח אָט וואָס. (ער כאַפּט איהם אונטער.) כ'בין געקומען צו אייך, געעהרטער סטעפֿאַן סטעפֿאַנאָוויטש, מיט אַ בקשה בין איך צו אייך געקומען... ס'איז ניט דאָס ערשטע מאָל, וואָס איך האָב די עהרע זיך צו ווענדען צו אייך

נאָך הילפֿע, און שטענדיג האָט איהר, ווי זאָגט מען עס... אָבער פֿער־צייהט, איך בין אויפֿגערעגט. כ'וועל אַפֿריהער נעהמען אַביסעל וואַסער, געעהרטער סטעפֿאַן סטעפּאַנאָוויטש. (ער טרינקט.)

טשובוקאוו. (אָן אַ זייט.) ער איז אודאי געקומען אַנטלייהען געלד! כ'וועל ניט שטעקען! (צו לאָמאָוו'ן.) מכח וואָס זשע האַנדעלט עס זיך, טהייערער?

לאמאוו. זעהט איהר... געעהרט... סטעפּאַניטש... ענטשולדיגט, כ'מיין, סטעפּאַן, סטעפּאַן — געעהרטעוויטש... דאָס הייסט, איך בין שרעקליך אויפֿגערעגט, ווי איהר קענט אַליין זעהן... הקיצור, נור איהר אַליין קענט מיר העלפֿען, כאָטש איך האָב עס כלל ניט פֿערדיענט און... און איך האָב גאָר קיין רעכט ניט צו בעטען אייער הילף.

טשובוקאוו. ווייס איך, וואָס מאַכט איהר דאָרט פֿאַר הקדמות, האַרצעלע מיינס? אַרויס דערמיט! נו?

לאמאוו. אָט, אָט באַלד... אין אַן אויגענבליק. די זאַך איז די: איך בין געקומען בעטען די האַנד פֿון אייער טאָכטער נאַטאַליאַ.

טשובוקאוו (מיט שמחה). מלאך'ל מיינס! איוואַן וואַסיליטש! זאָגט עס איבער נאָך אַמאָל — כ'האָב זיך ניט גוט איינגעהערט!

לאמאוו. איך האָב די עהרע, צו בעטען...

טשובוקאוו (שלאָגט איהם איבער). גאַלופּטיק מיינער, איך בין אַזוי צו־פֿרידען און זאָ ווייטער, אָט דאָס איז עס טאַקי און זאָ ווייטער. (ער נעהמט איהם אַרום און גיט איהם אַ קוש.) דאָס האָב איך דאָך שוין פֿון לאַנג אָן געוואונשען. ס'איז תמיד מיין וואונש געווען (ער צודריקט אַ טרעהר אין אויג) און איך האָב אייך שטענדיג ליעב געהאַט, מיין טהייערינקער, ווי מיין אייגענעם זוהן. זאָל אייך גאָט ביידען געבען זיין ברכה און זיין גנאָד און אַזוי ווייטער... כ'האָב זיך עס אימער געוואונשען... אָבער פֿאַר וואָס זשע שטעה איך דאָ, ווי אַ ליימענער גולם? פֿאַר פֿרייד בין איך גאָר צודולט, איינפֿאַך צודולט בין איך! אַך, פֿון גאַנצען האַרצען... כ'וועל אַ רוף טהאָן נאַטאַשאַ'ן און אַזוי ווייטער.

לאמאוו (געריהרט). געעהרטער סטעפֿאַן סטעפּאַניטש, ווי מיינט איהר, נאַטאַליאַ סטעפּאַנאָוונאַ וועט איינוויליגען?

טשובוקאוו. ווירקליך אַזאַ שעהנער מאַן און... און דאָ זאָל זי גאָר אין מיטען דערינען ניט וועלען! פֿערליעבט ווי אַ קאַטץ און אזוי ווייטער... אָט די מינוט! (ער געהט אָב רעכטס.)

צווייטער אויפֿטריט.

לאָמאָוו אַליין.

לאמאוו. מיר איז קאַלט... אַ שוידער געהט מיר אַריבער איבער'ן לייב, אַזוי ווי פֿאַר'ן עקזאַמען. דער עיקר איז, מען דאַרף זיך איינ־מאָל פֿאַר אַלע מאָל ענטשליסען. אַז מען זוכט און רעדט אַ סך און מען

וואַרט אויף אַן אידעאַל אָדער אויף דער עכטער, ריינער ליעבע, האָט מען קיינמאָל ניט חתונה. בררר!... ס'איז קאַלט! נאַטאַליאַ סטעפּאַנאָוונאַ איז אַ גוטע בעל הבית'טע; זי איז אויך ניט מיאוס, געבילדעט... וואָס זשע דאַרף איך נאָך? עס רוישט מיר אין די אויערן פֿאַר אויפֿרעגונג. (ער טרינקט וואַסער.) און ניט חתונה האָבען, דאָס געהט ניט... ערשטענס, בין איך שוין אַלט פֿינף און דרייסיג יאָהר—ווי זאָגט מען עס, שוין אַביסעל אַריבערגעוואַקסען. צווייטענס דאַרף איך נייטיג האָבען אַ רוהיגען רע־געלמעסיגען לעבען... כ'האָב אַ האַרץ־פֿעהלער, האָב איך, אַ שטענדיגע האַרץ־קלאַפּעניש. איך בין ספּילטשעווע און פֿון דער מינדסטער זאַך ווער איך מורא'דיג אויפֿגערעגט. גלייך הויבען מיר אָן ציטערן די ליפּען און די רעכטע שלייף קלאַפּט... אָבער שרעקליכער פֿון אַלצדינג איז דער שלאָף. קוים לייג איך זיך נאָר אַריין אין בעט און הויב אָן איינצודרעמלען, אַז עס פֿאַנגט אָן רייסען און צופּען אין דער לינקער זייט! און אין פּלייצע און אין קאָפּ קלאַפּט עס ווי מיט האַמערס... כ'שפּרינג אויף ווי אַ פֿער־ריקטער, געה אַרום אַ ווילע, דערנאָך לייג איך זיך ווידער, אָבער ווי איך שלאָף נאָר איין, אַהאַ ווידער אַ קראַמפּף אין זייט! און אַזוי געהט עס אפשר צוואַנציג מאָל...

נאטאליא סטעפּאנאוונא (קומט פֿון רעכטס).

דריטער אויפֿטריט.

נאַטאַליאַ סטעפּאַנאָוונאַ, לאָמאָוו.

נאטאליא סטעפּאנאוונא. אַה, אַזוי! דאָס זייט איהר גאָר, און פּאַפּאַ זאָגט: געה אַקאָרשט אַרויס, אַ סוחר איז געקומען, קויפֿען וואַרע. גוטען טאָג אייך, איוואַן וואַסיליטש.

לאמאוו. גוטען טאָג, געעהרטע נאַטאַליאַ סטעפּאַנאָוונאַ!

נאטאליא סטעפּאנאוונא. ענטשולדיגט וואָס איך טראָג דעם פֿאַר־טוך און געה אין אַ הויז־קלייד... מיר רייניגען זאַנגען צום טריקענען. פֿאַרוואָס האָט מען אייך אַזוי לאַנג ניט געזעהן? זיצט... (זיי זעצען זיך.) איהר ווילט אפשר עפּעס אָנבייסען?

לאמאוו. ניין, אַ דאַנק, איך האָב שוין געגעסען.

נאטאליא סטעפּאנאוונא. איהר רויכערט... אָט האָט איהר שווע־בעלאַך... ס'אַראַ שעהן וועטער מיר האָבען היינט, און נעכטען האָט שטאַרק גערעגענט, אַז די אַרבייטער האָבען גאָרנישט געקענט טהאָן דעם גאַנצען טאָג. וויפֿיעל קופּות האָט איהר אַראָבגענומען? וואָס זאָגט איהר פֿאָרט, ווי גייציג איך בין! כ'האָב געהייסען אַראָבשניידען די גאַנצע היי פֿון פֿעלד, און אַצינד פֿערדריסט מיך שוין, כ'האָב מורא, ס'זאָל ניט פֿערפֿוילט ווערן. ס'וואָלט שוין בעסער געווען, ווען איך וואָלט אָבגעוואַרט אַביסעל. זעהט, וואָס איז דאָס עפּעס? איהר געהט גאָר אין אַ פֿראַק? דאָס איז ווירקליך אַ נייעס!

איהר געהט, הייסט עס, ענדליך דאָך אויף אַ באַל? יאָ, און לאָמיך אייך טאַקי אין איין וועגס זאָגען, אַז איהר זייט עפּעס גאָר שעהנער געוואָרען... אויף מיין וואָרט... וואָס האָט איהר זיך עס טאַקי אַזוי אויסגעפּוצט?

לאָמאָוו (אויפגערעגט). זעהט איהר, געעהרטע נאַטאַליאַ סטעפּאַנאָוונאַ...

ס'האַנדעלט זיך וועגען דעם, אַז איך האָב מיך ענטשלאָסען אייך צו בעטען, איהר זאָלט מיך אויסהערען... נאַטירליך וועט איהר זיך וואונדערן און זאָגאַר בייז זיין אויף מיר, נאָר איך... (אָן אַ זייט.) ווי שרעקליך קאַלט עס איז!

נאַטאַליאַ סטעפּאַנאָוונאַ. וועגען וואָס האַנדעלט עס זיך? (פּויזע) נו?

לאָמאָוו. איך וועל מיר געבען די מיה, עס צו מאַכען בקיצור. געעהרטע נאַטאַליאַ סטעפּאַנאָוונאַ, איהר ווייסט דאָך, אַז איך האָב שוין לאַנג, נאָך פון קינדווייז אָן, די עהרע צו קענען אייער פאַמיליע. מיין זעליגע טאַנטע און איהר מאַן, פון וועמען איך האָב, ווי איהר ווייסט, געקראָגען בירושה די אִימעניע, האָבען שטענדיג געהאַט דעם גרעסטען רעספּעקט פאַר אייער פאָטער און פאַר אייער זעליגער מוטער. די לאָמאָווס און די טשובוקאָווס זיינען זייט לאַנג, לאַנג צוריק געווען בעפריינדעט, מען קען זאָגאַר זאָגען פערוואַנדעט איינע מיט די אַנדערע. דעריבעד טאַקי גרענעצט זיך מיין שטיק ערד, ווי איהר ווייסט, אַזוי נאָהענט מיט אייערס. אַז איהר ווילט אַזוי גוט זיין און זיך דערמאָנען, ליגען מיינע אָקסען-פעלדער האַרט לעבען אייער בעראָזעווען וואַלד.

נאַטאַליאַ סטעפּאַנאָוונאַ. ענטשולדיגט, כ'מוז אייך איבערשלאָגען. —איהר זאָגט „מיינע אָקסען-פעלדער"... וואָס זשע, זיי זיינען גאָר אייערע?

לאָמאָוו. נו יאָ, זיי געהערען צו מיר...

נאַטאַליאַ סטעפּאַנאָוונאַ. אַזוי? אָט האָסטו דיר! די אָקסען-פעלדער געהערען צו אונז און ניט צו אייך!

לאָמאָוו. ניין—צו מיר, געעהרטע נאַטאַליאַ סטעפּאַנאָוונאַ!

נאַטאַליאַ סטעפּאַנאָוונאַ. נאַ דיר גאָר אַ נייעס! ווי אַזוי געהערען זיי דאָס צו'ן אייך?

לאָמאָוו. וואָס—ווי אַזוי? כ'רייד פון יענע פעלדער וואָס ליגען צווישען אייער בעראָזעווען וואַלד און דער ציגעל-ערד.

נאַטאַליאַ סטעפּאַנאָוונאַ. הערסטו, אָט טאַקי די... זיינען אונזערע...

לאָמאָוו. ניין, איהר האָט אַ טעות, געעהרטע נאַטאַליאַ סטעפּאַנאָוונאַ, זיי זיינען מיינע.

נאַטאַליאַ סטעפּאַנאָוונאַ. דערמאָנט זיך נאָר אַקאָרשט גוט, איוואַן וואַסיליטש! ס'איז שוין לאַנג, אַז איהר האָט זיי נעקראָגען?

לאָמאָוו. ווי לאַנג? אַזוי ווייט ווי איך קען מיך נאָר דעראינערן, האָבען זיי תמיד געהערט צו מיר.

נאַטאַליאַ סטעפּאַנאָוונאַ. נאַ, ס'הויבט זיך אפילו ניט אָן. איהר וועט מיר ענטשולדיגען!

לאָמאָוו. מען קען דאָך נעהמען די פּאַפּירען און זעהן, געעהרטע נאַטאַליאַ סטעפּאַנאָוונאַ. די אָקסען-פעלדער האָט מען מיר שוין איינמאָל—דאָס איז אמת—געוואָלט צונעהמען, מיט אַן אויסרייד, אַז זיי זיינען ניט מיינע, איצט אָבער ווייס די גאַנצע וועלט, אַז זיי געהערען מיר. ניטאָ וואָס צו אַמפּערן זיך דעריבער. הערט, כ'בעט אייך: מיין מוהמעס באָבע האָט די פעלדער אויף אַן אונבעשטימטער צייט אומזיסט אָבגעגעבען צו די מוזשיקעס פון אייער געעהרטען פאָטער'ס זיידען, בתנאי אַז זיי זאָלען דערפאַר ברענען דער באָבע'ס ציגעל. די בויערן פון אייער געעהרטען פאָטער'ס זיידען האָבען די פעלדער בענוצט אַן ערך פערציג יאָהר אָהן, געצאָהלט און האָבען זיך אַזוי איינגעוועהנט עס צו בעטראַכטען פאַר זייער אייגענטהום. שפּעטער אָבער, אַז ס'איז אַרויס דער אוקאַז...

נאַטאַליאַ סטעפּאַנאָוונאַ. ס'איז גאָר ניט אַזוי, ווי איהר דערצעהלט! מיין זיידע און מיין אור-זיידע זיינען געווען איבערצייגט, אַז זייערע שטיקער ערד ציהען זיך ביז צו די בלאָטעס—דאָס הייסט אַלזאָ, אַז די אָקסען-פעלדער זיינען אונזערע. וואָס איז דאָ פאַראַן זיך צו אמפּערן? איך פערשטעה גאָר ניט... ס'איז ווירקליך אַ פערדרוס!

לאָמאָוו. כ'וועל אייך ציינען די פּאַפּירען, נאַטאַליאַ סטעפּאַנאָוונאַ.

נאַטאַליאַ סטעפּאַנאָוונאַ. ניין, איהר שפּאַסט גאַנץ איינפאַך אָדער איהר נעהמט מיך אויף זיכער.... האָסט געהערט אַביסעל! מיר האָבען שוין דאָס שטיק ערד באַלד דריי הונדערט יאָהר און פלוצים זאָגט מען אונז אָן, אַז עס געהערט ניט צו אונז! איוואַן וואַסיליטש, פערצייהט, אָבער כ'גלויב גאָר מיינע אייגענע אויערן ניט... פאַר מיר האָבען די פעלדער אַ קנאַפּע ווערדע. ס'זיינען בסך הכל ניט מעהר ווי פינף דעסיאַטין און זיינען ווערטה אַ פּאָר הונדערט רובעל, אַן ערך 300 רובעל, אָבער מיך פערדריסט די אונגערעכטיגקייט. זאָגט אייך וואָס איהר ווילט, אָבער אונגערעכטיגקייט קען איך ניט פערטראָגען.

לאָמאָוו. הערט נאָר אויס ביז צום סוף, איך בעט אייך! די מוזשיקעס פון אייער געעהרטען פאָטער'ס זיידען, ווי איך האָב שוין געהאַט די עהרע אייך צו זאָגען, האָבען פאַר מיין מוהמע'ס באָבען געברענט ציגעל. די מוהמע'ס באָבע האָט זיי געוואָלט מיט עפּעס בעפרידיגען...

נאטאליא סטעפאנאוונא. זיידע, באָבע, מוהמע... וואָס געהט מיך דאָס אַלצדינג אָן? די פֿעלדער זיינען אונזערע און האָדיע!

לאמאוו. ניין, מיינע!

נאטאליא סטעפאנאוונא. אונזערע! אַז איהר וועט אפילו צוויי טעג נאָכאַנאַנד בעווייזען, און אַז איהר וועט זיך אָנטהאָן אין פֿופֿצעהן פֿרעק, זיינען זיי פֿאָרט אונזערע, אונזערע, אונזערע... דאָס וואָס געהערט אייך, פֿערלאַנג איך ניט, אָבער כ'וויל אויך ניט פֿערלירען דאָס, וואָס געהערט צו מיר!

לאמאוו. נאַטאַליאַ סטעפאַנאָוונאַ, כ'דאַרף ניט די פֿעלדער, כ'טהו דאָך עס נאָר אוים פרינציפּ. אויב אייך איז ליעב, אדרבה... שיינק איך זיי אייך.

נאטאליא סטעפאנאוונא. א י ך קען זיי א י י ך שיינקען, ווייל זיי געהערען צו מיר!... דאָס איז דאָך עפּעס גאָר אַ מאָדנע זאַך, איוואַן וואַסיליטש! מיר האָבען אייך ביז אַהער געהאַלטען פֿאַר אַ גוטען שכן, פֿאַר אַ פֿריינד. פֿאַר אַיאָהרען האָבען מיר אייך אַוועקגעגעבען אונזערע דרעש־מאַשינען און מיר האָבען צוליעב דעם ערשט אין מאָנאַט נאָוועמבער געמוזט ענדיגען מאָהלען אונזער תבואה, און איהר בעהאַנדעלט אונז ווי די ציגיינער. איהר שיינקט מיר אַוועק מיין אייגען שטיק ערד. ענטשולדיגט, אַזוי האַנדלען ניט קיין שכנים. נאָך מיין מיינונג איז עס זאָגאַר אַ חוצפה, אַ פֿרעכהייט... ווען איהר ווילט...

לאמאוו. נאָך אייער מיינונג בין איך, הייסט עס, אַ פֿערכאַפּער, אַ גנב? מיין גנעדיגע, אין מיין לעבען האָב איך ניט פֿערנומען קיין פֿרעמדע ערד, און איך ערלויב קיינעם ניט מיך אין דעם צו בעשולדיגען... (ער געהט צו שנעל צו דער פֿלאַש און טרינקט וואַסער) די אָקסען־פֿעלדער זיינען מיינע!

נאטאליא סטעפאנאוונא. ס'איז ניט אמת! אונזערע!

לאמאוו. מיינע!

נאטאליא סטעפאנאוונא. ניט אמת! כ'וועל עס אייך בעווייזען! היינט נאָך שיק איך מיינע תבואה־שניידער אויף דיזע פֿעלדער!

לאמאוו. וו—אָ—אָס?

נאטאליא סטעפאנאוונא. היינט וועלען מיינע לייט דאָרט זיין!

לאמאוו. און איך וועל זיי דורכטרייבען!

נאטאליא סטעפאנאוונא. זאָל אייך גאָט אַריינגעבען אַזאַ זינן!

לאמאוו (כאַפּט זיך אָן ביים האַרצען). די אָקסען־פֿעלדער זיינען מיינע, איהר פֿערשטעהט? מיינע!

נאטאליא סטעפאנאוונא. כ'בעט אייך, שרייט נאָר ניט! ביי אייך אין דערהיים קענט איהר שרייען און פֿאַר כעס בלאָזען וויפֿיעל איהר ווילט, אָבער דאָ, בעט איך אייך, זיך צו האַלטען ווי אַ מענש!

לאמאוו. מיין גנעדיגע, וואָלט איך נאָר ניט געהאַט אַזאַ מורא'דיגע האַרצקלאַפּעניש און וואָלט מיר נאָר ניט אַזוי געהאַמערט אין די שלייפֿען, וואָלט איהר שוין פֿון מיר געהערט גאָר אַנדערע דבורים! (שרייט.) די אָקסענפֿעלדער זיינען מיינע!

נאטאליא סטעפאנאוונא. אונזערע!

לאמאוו. מיינע!

טשובוקאוו (קומט אַריין פֿון רעכטס).

פערטער אויפטריט.

די פֿריהערדיגע. טשובוקאָוו.

טשובוקאוו. וואָס טהוט זיך דאָ? פֿאַרוואָס שרייט איהר אַזוי?

נאטאליא סטעפאנאוונא. פאַפּאַ, ערקלעהר דו כאָטש אָט דעם הערר דאָ. וועמען געהערען די אָקסען־פֿעלדער: אונז אָדער איהם?

טשובוקאוו צו לאָמאָוו'ן. אוצר מיינער! די פֿעלדער געהערען אונז!

לאמאוו. אָבער אום גאָטעס ווילען, סטעפאַן סטעפאַנאָוויטש, ווי אַזוי געהערען זיי דען צו אייך? זייט איהר כאָטש אַ פֿערנינפֿטיגער מענש! מיין מוהמע'ס באָבע האָט די פֿעלדער אויף אַ געוויסער צייט אומזיסט אָבגעגעבען אייער זיידען'ס מוזשיקעס. די בויערן האָבען די ערד בענוצט אַ פֿערציג יאָהר צייט און האָבען זיך דערצו געוועהנט ווי צו זייער אייגענס, נאָר אַז ס'איז אַרויס דער אוקאַז...

טשובוקאוו. ערלויבט אַקאָרשט, טהייערסטער... איהר פֿערגעסט, אַז גראָד אייער באָבע'ס מוזשיקעס האָבען נישט געצאָהלט און אַזוי ווייטער, ווייל מען האָט גראָד דעמאָלט געפֿיהרט אַ פּראָצעס וועגען די פֿעלדער און אַזוי ווייטער... און אַצינד ווייס יעדער הונד, אַז זיי געהערען צו אונז. אָט הפנים איהר האָט דעם פלאַן ניט געזעהן!

לאמאוו. און איך וועל אייך בעווייזען, אַז זיי געהערען צו מיר.

טשובוקאוו. בעווייזט עס בעסער ניט, מיין ליעבינקער.

לאמאוו. ניין, איך וועל עס בעווייזען!

טשובוקאוו. טהייערינקער, נאָך וואָס טויג אייך אַזוי שרייען? גראָד מיט געשריי וועט איהר אָם וויינגסטען בעווייזען. איך פֿערלאַנג ניט חלילה אייערס און כ'האָב ניט בדעה אָבצוטרעטען מיינס. צו וואָס זאָל איך עס טהאָן? אַז ס'איז שוין יאָ געקומען אַזוי ווייט, מיין ליעבער, אַז איהר מיינט טאַקי אין דער אמת'ן ביי אונז אָבצונעהמען די פֿעלדער, און אַזוי ווייטער, וועל איך זיי ליעבערשט אַוועקשיינקען די מוזשיקעס איידער אייך! גאַנץ געוויס!

לאמאוו. איך פֿערשטעה ניט! וואָס פֿאַר אַ רעכט האָט איהר איבערהויפּט אַוועקצושיינקען פֿרעמדעס אייגענטהום?

טשובוקאוו. איהר וועט דאָך מיר מסתמא ערלויבען צו וויסען, אויב איך האָב יאָ אַ רעכט דערצו אָדער ניט. יונגער מאַן, כ'בין ניט געוואוינט, מען זאָל מיט מיר ריידען אין אַזאַ טאָן און אַזוי ווייטער. איך, יונגער מאַן, בין צוויי מאָל אַזוי אַלט ווי איהר, און כ'בעט, צו ריידען צו מיר רוהיג און אַזוי ווייטער.

לאמאוו. ניין, איהר האַלט מיך פֿאַר אַ נאַר און מאַכט חוזק פֿון מיר! איהר רופֿט אָן מיין שטיק ערד אייערס און איהר ווילט, איך זאָל דערביי בלייבען גלייכגילטיג און ריידען צו אייך ווי אַ מענש. אַזוי בעגעהן זיך ניט קיין גוטע שכנים, סטעפאַן סטעפאַנאָוויטש! איהר זייט ניט קיין שכן, אַ פֿערכאַפּער זייט איהר!

טשובוקאוו. וואָ—אָס? וואָס האָט איהר געזאָגט?

נאטאליא סטעפאנאוונא. פּאַפּאַ, שיק שוין אַוועק די תבואה־שנייטער אויף די פֿעלדער!

טשובוקאוו (צו לאָמאָוו'ן). וואָס האָט איהר געזאָגט, געעהרטער העַרר?

נאטאליא סטעפאנאוונא. די אָקסען־פֿעלדער זיינען אונזערע, און איך טרעט זיי ניט אָב, כ'טרעט זיי ניט אָב, כ'טרעט זיי ניט אָב!

לאמאוו. דאָס וועלען מיר נאָך זעהן! כ'וועל עס אייך פֿאַר'ן געריכט בעווייזען, אַז זיי געהערען צו מיר!

טשובוקאוו. פֿאַר'ן געריכט. איהר קענט קלאָגען אין געריכט, געעהרטער העַרר, און אַזוי ווייטער, איהר קענט! נישקשה, איך קען אייך ווער איהר זייט! איהר וואַרט דאָך נאָר אויף אַ געלעגענהייט צו פֿיהרען פּראָצעסען און אַזוי ווייטער... אַן אינטריגאַנט זייט איהר! אייער גאַנצע פֿאַמיליע האָט זיך בסדר געזוכט אַזעלכע עסקים'לאַך, די גאַנצע!

לאמאוו. כ'בעט, מיין פֿאַמיליע ניט צו בעליידיגען. אַלע וואָס האָבען אָבגעשטאַמט פֿון די לאָמאָוס זיינען געווען עהרליך, און ס'איז קיין איין איינציגער ניט געווען, וואָס איז געשטעלט געוואָרען צום געריכט פֿאַר שווינדעל, ווי אייער פֿעטערל!

טשובוקאוו. און אין אייער לאָמאָוושער פֿאַמיליע זיינען אַלע געוועןמשוגע!

נאטאליא סטעפאנאוונא. אַלע, אַלע, אַלע!

טשובוקאוו. דער זיידע אייערער איז געווען אַן איינפּאַכער פּיאַניצע, און די אינגערע מוהמע, די נאַסטאַסיאַ מיכאַילאָוונאַ, איז אַנטלאָפֿען מיט אַן אַרכיטעקט, און אַזוי ווייטער.

לאמאוו. און אייער מוטער האָט געהונקען אויף אַ פֿוס. (ער כאַפּט זיך פֿאַר'ן האַרצען.) ס'ציהט אין דער זייט... אין קאָפּ קלאַפּט ווי מיט האַמערס... גאָט אין הימעל!... וואַסער

טשובוקאוו. און דער טאַטעלע אייערער איז געווען אַ קאָרטען־שפּיער און אַ זולל וסובא!

נאטאליא סטעפאנאוונא. אייער מוהמע אַ פּלאַפּלערקע, וואָס גיט ניט נאָך איינע אין דער וועלט!

לאמאוו. ביי מיר איז דער לינקער פֿוס געלעהמט... און איהר זייט אַן אינטריגאַנט... אַך, דאָס האַרץ!... און ס'איז פֿאַר קיינעם קיין סוד ניט, אַז איהר האָט ביי די וויבאָרעס געשווינדעלט... עס שווינדעלט מיר אין די אויגען... וואו איז ערגעץ מיין הוט?

נאטאליא סטעפאנאוונא. ווי נידערטרעכטיג! ליגנער! געמיינער לומפּ!

טשובוקאוו. איהר אַליין זייט אַ געמיינער היפּאָקריט, אַן עקעלהאַפֿטער ליגנער! יאָ—אָ!

לאמאוו. אָט איז דער הוט... איי דאָס האַרץ... וואוהין געהט מען? וואו איז ערגעץ די טהיר? אַך, כ'האָב מורא, איך שטאַרב... איך קען ניט, די פֿיס פּלאָנטערן זיך... (ער געהט צו דער טהיר.)

טשובוקאוו. אייער פֿוס זאָל דאָ מעהר ניט זיין!

נאטאליא סטעפאנאוונא. פֿערקלאָגט אונז אין געריכט! מיר וועלען זעהן.

לאמאוו. (געהט זיך וואַקלענדיג אָב דורך דער מיטעלסטער טהיר.)

פינפטער אויפטריט.

טשובוקאָוו. נאַטאַליאַ סטעפאַנאָוונאַ.

טשובוקאוו. (צאָרנדיג). צום טייוועל!

נאטאליא סטעפאנאוונא. אַזאַ גאָרנישט! און געה גלויב נאָך אין גוטע שכנים!

טשובוקאוו. שורקע! רויב־פֿויגעל! שד!

נאטאליא סטעפאנאוונא. אַזאַ מיאוס'ע קאַליקע, פֿערכאַפּט אַ פֿרעמדע שטיק ערד און האָט נאָך די העזה צו שטרייטען.

טשובוקאוו. און אָט דאָס פֿערזועהעניש, וואָס האָט אַ פּנים ווי אַ היינערשע פֿיסעל, פֿערגינט זיך נאָך צו קומען אַ שידוך טהאָן, און אַזוי ווייטער.

נאטאליא סטעפאנאוונא. וואָס פֿאַר אַ שידוך?

טשובוקאוו. נו יאָ! ער איז דאָך געקומען אַ חתן ווערן פֿאַר דיר.

נאטאליא סטעפאנאוונא. אַ חתן ווערן? פֿאַר מיר? פֿאַרוואָס האָסטו עס מיר פֿריהער ניט געזאָגט?

טשובוקאוו. ער האָט זיך דאָך טאַקי צוליעב דעם אָנגעטהאָן אין פֿראַק. אַזאַ דאַרע קישקע, אַזאַ סמאַרקאַטש!

נאטאליא סטעפאנאוונא. אַ חתן פֿאַר מיר? אַך! (זי פֿאַלט אין אַן אָרמשטוהל און קרעכצט.) מען זאָל איהם ברייננגען צוריק! אַך! צוריקברייננגען!

טשובוקאוו. וועמען צוריקברייננגען?

נאטאליא סטפאנאוונאי גיכער, גיכער! מיר איז שלעכט! צוריק־ברײנגען! (היסטערישער אָנפאַל.)

טשובוקאוו. וואָס טהוט זיך דאָ? וואָס איז דיר? (כאַפּט זיך פאַר'ן קאָפּ.) כ'בין אַן אונגליקליכער מענש! כ'וועל זיך דערשיסען! אויפהייגגען וועל איך זיך! מען פערמוטשעט מיך צום טויט!

נאטאליא סטעפאנאוונא. אוי כ'שטאַרב! צוריקברײנגען!

טשובוקאוו. פפוי! גלייך, וואויע ניט אַזוי! (ער לויפט אַרויס דורך דער מיטעלסטער טהיר.)

נאטאליא סטעפאנאוונא (אַליין, קרעכצט.) וואָס האָט מען מיר דאָ אָנגעמאַכט? ברײנגט איהם צוריק! צוריק ברײנגט איהם!

טשובוקאוו (קומט צו לויפען.) באַלד, באַלד קומט ער, און אַזוי ווייטער. כאַפּט איהם דער טייוועל! אוף! רעד דו אַליין מיט איהם, איך וויל עס ניט און אַזוי ווייטער.

נאטאליא סטעפאנאוונא (קרעכצט). צוריקברײנגען!

טשובוקאוו. ער קומט, זאָגט מען דיר. „אָה, רבונו של עולם! וואָס פאַר אַ שווערע אויפגאַבע דאָס איז צו זיין אַ פאָטער פון אַן ערוואַקסענער טאָכטער!"*) איך וועל מיר איבערשניידען דעם האַלז! בעשטימט וועל איך מיר דעם האַלז איבערשניידען! מען האָט זיך מיט דעם מענשען אַרומגעריסען, אויסגעזידעלט, דורכגעטריבען... און דאָס אַלץ האָסט דו געטהאָן... דו!

נאטאליא סטעפאנאוונא. ניין, דו! דו האָסט קיין שום דרך ארץ ניט און ביסט גראָב! ווען ניט דו — וואָלט ער ניט אַוועקגעגאַנגען!

טשובוקאוו. נו געווים, איך בין שולדיג! אָבער וואַרט אַקאָרשט, קוואַטערקע מיינע, און אַזוי ווייטער, טאָער דערשים איך זיך אָדער כ'הייגג זיך אויף, זאָלסט דו וויסען, אַז דו וועסט אין דעם שולדיג זיין! דו האָסט מיך געבראַכט דערצו! נאָר דו! (אין דער טהיר בעוויזט זיך לאָמאָוו.) נאַ, רעד אַליין מיט איהם! (ער געהט אָב.)

לאמאוו (קומט אַריין פערסאָפּעט).

זעקסטער אויפטריט.

נאטאליאַ סטעפאַנאָוונאַ, לאָמאָוו.

לאמאוו. מורא'דיגע האַרצקלאַפעניש... דער פוס איז געלעהמט... און אין דער זייט שטעכט...

נאטאליא סטעפאנאוונא. פערצייהט, מיר האָבען זיך אַביסעל צוהיצט, איוואַן וואַסיליטש... איך דערמאָן זיך אַצונד... די אָקסען־פעלדער געהערען טאַקע צו אייך.

*) פון גריבאָיעדאָוו'ס: „וועה דעם געשייטען".

לאמאוו. ס'האַרץ קלאַפּט שרעקליך... מיינע אָקסען־פעלדער... ביידע ברעמען ציהען... (זיי זעצען זיך.) מיר האָבען געהאַט אונרעכט... מיר איז עס געגאַנגען אום פרינציפּ... דאָס שטיק ערד איז מיר נישט טהייער, אָבער דאָס פרינציפּ איז מיר טהייער...

נאטאליא סטעפאנאוונא. טאַקי דאָס פרינציפּ. לאָמיר ריידען פון עפּעס אַנדערש.

לאמאוו. בפרט נאָך אַז איך האָב די בעווייזע: מיין מוהמע'ס באָבע האָט די מושיקעס פון אייער געעהרטען פאָטער'ס זיידען...

נאטאליא סטעפאנאוונא. גענוג, גענוג דערפון... (אָן אַ זייט.) כ'ווייס גאָרניט ווי מען הויבט אָן... (צו לאָמאָוו'ן.) איהר געהט באַלד אויף דער יאַכט?

לאמאוו. יאָ, געעהרטע נאַטאַליאַ סטעפאַנאָוונאַ. נאָך דער ערנטע רעכען איך אָנצופאַנגען. אַך, האָט איהר געהערט? וואָס פאַר אַן אונגליק! מיין הונד אוגאַדאַי, איהר קענט איהם דאָך, הינקט!

נאטאליא סטעפאנאוונא. ס'אַ שאָד! פאַרוואָס עפּעס?

לאמאוו. כ'ווייס ניט... פיליייכט האָט ער זיך אויסגעלונקען אַ פוס, אָדער אַנדערע הינט האָבען איהם געביסען. (זיפצט.) דער בעסטער הינד, שוין ניט ריידענדיג וועגען דעם געלד! כ'האָב דאָך מיראָנאָוו'ן בעצאָהלט 125 רובעל פאַר איהם.

נאטאליא סטעפאנאוונא. דאָס איז איבערגעצאָהלט, איוואַן וואַסיליטש.

לאמאוו. נאָך מיין מיינונג נאָך איז ער זעהר ביליג. אַ פראַכטפאָלער הונד.

נאטאליא סטעפאנאוונא. פאַפּאַ האָט פאַר זיין אָטקאַטאַי מעהר ניט געגעבען ווי 85 רובעל, און אָטקאַטאַי איז דאָך אַסך בעסער ווי אייער אוגאַדאַי.

לאמאוו. אַזוי.. אָטקאַטאַי איז בעסער ווי אוגאַדאַי! וואָס אייך פאַלט איין! (ער לאַכט.) אָטקאַטאַי איז בעסער ווי אוגאַדאַי!

נאטאליא סטעפאנאוונא. נאַטירליך בעסער! אָטקאַטאַי, ס'איז אמת, איז נאָך יונג און האָט נאָך ניט אָבגעוואָרפען, אָבער אויפ'ן יאַגד און אויך אין אַ וועטע מיט צוויי, דריי אַנדערע איז גאָר קיין בעסערס פון איהם ניטאָ, אפילו ביים...

לאמאוו. ערלויבט, נאַטאַליאַ סטטפאַנאָוונאַ, איהר פערגעסט אָבער, אַז די אונטערשטע באַק־צייהנער זיינען ביי איהם קורץ, און אַ הונד מיט קורצע אונטערשטע באַק־צייהנער קען ניט גוט אָנפאַקען.

נאטאליא סטעפאנאוונא. קורצע אונטערסטע באַק־צייהנער? הער איך צום ערשטען מאָל!

לאמאוו. איך פערזיכער אייך, די אונטערשטע באַק־צייהנער זיינען קירצער ווי די אויבערשטע.

נאטאליא סטעפאנאוונא. וואָס זשע, איהר האָט זיי געמאָסטען?

לאמאוו. יאָ, כ'האָב געמאָסטען. צום לויפֿען טויג ער נאַטירליך, אָבער אויפֿצוכאַפּען, אַ פּאַק צו טהאָן... דאָס ניט...

נאטאליא סטעפאנאוונא. ערשטענס איז אונזער אָטקאַטאַי פֿון ריינער אָבשטאַמונג, פֿולבלוטיג; ער איז סאַפּרגאַי'ס און סטאַמעסקי'ס אַ זוהן, און וועגען אייער שטיק צרה ווייס מען גאָר ניט, פֿון וואַנען ער קומט אַרויס... אָחוץ דעם איז אייערער אַלט און העסליך ווי אַן אבגעליזעוועט פֿערדעל...

לאמאוו. אַלט, געוויס! כ'נעהם פֿאַר איהם ניט קיין פֿינף אייערע אָטקאַטאַיס... שייך צו זאָגען? אוגאַדאַי — איז אַ הונד און אָטקאַטאַי... ס'איז לעכערליך זיך צו אַמפּערן... אַזוינע ווי אייער אָטקאַטאַי געפֿינט מען אַזוי פֿיעל ביי יעדען הונד־הענדלער, אַז מען וואָלט מיט זיי געקענט אָנפֿילען אַ גאַנצען טייך.

נאטאליא סטעפאנאוונא. ביי אייך, איוואַן וואַסיליטש, זיצט היינט עפּעס אַ בייזער גייסט פֿון ווידערשפּרוך. אָט זיינען די פֿעלדער אייערע און אָט איז אוגאַדאַי בעסער ווי אָטקאַטאַי. פֿע, כ'האָב פֿיינט, אַז אַ מענש רעדט ניט דאָס וואָס ער דיינקט. איהר ווייסט דאָך אַליין גאַנץ גוט, אַז אָטקאַטאַי איז הונדערט מאָל בעסער ווי אייער... אָט דער נאַרישער אוגאַדאַי. צו וואָס זשע טויג אייך זאָגען פּונקט פֿערקעהרט?

לאמאוו. איך זעה, נאַטאַליאַ סטעפּאַנאָוונאַ, אַז איהר האַלט מיך פֿאַר אַ בלינדען אָדער איינפֿאַך פֿאַר אַ נאַר. אָבער פֿערשטעהט דאָך איינמאָל פֿאַר אַלע מאָל, אַז ביי אָטקאַטאַי'ן זיינען די אונטערשטע באַק־צייהנער קירצער!

נאטאליא סטעפאנאוונא. ס'איז ניט אמת!

לאמאוו. יאָ, קורצע אונטערשטע באַק־צייהנער!

נאטאליא סטעפאנאוונא (שרייט). ניט אמת!

לאמאוו. פֿאַרוואָס שרייט איהר אַזוי, מיין גנעדיגע?

נאטאליא סטעפאנאוונא. פֿאַר וואָס רעדט איהר אַזעלכע דומהייטען? דאָס איז דאָך איינפֿאַך הימעל־שרייענד! ס'איז שוין לאַנג צייט געווען, אייער אוגאַדאַי צו דערשיסען, און איהר פֿערגלייכט איהם מיט אָטקאַטאַי'ן!

לאמאוו. ענטשולדיגט, כ'קען ניט פֿאָרטזעצען דיזען שטרייט. איך האָב האַרצקלאַפּעניש.

נאטאליא סטעפאנאוונא. איך האָב בעמערקט, אַז גראַד די יעגער וואָס פֿערשטעהען אַם ווייניגסטען, שפּאַרען זיך אַם מייסטען.

לאמאוו. מיין גנעדיגע, איך בעט אייך, שווייגט... דאָס האַרץ ווערט מיר צופּלאַצט... (ער שרייט). שווייגט!

נאטאליא סטעפאנאוונא. כ'וועל ניט אַנשווייגען ווערן ביז וואַנען איהר וועט ניט צוגעבען, אַז אָטקאַטאַי איז הונדערט מאָל בעסער ווי אייער אוגאַדאַי.

לאמאוו. הונדערט מאָל ערגער. קראַפּירען זאָל ער אייער אָטקאַטאַי, אוי, די שלייפֿען... די אויגען... די פּלייצע...

נאטאליא סטעפאנאוונא. און אייער דומער אוגאַדאַי פֿערשפּאָרט שוין צו קראַפּירען, ווייל עס איז סיי ווי סיי אַזוי ווי קראַפּירט!

לאמאוו. (שרייט). שווייגט! איך האָב אַ האַרץ־שלאַג...

נאטאליא סטעפאנאוונא. ניין, כ'וועל ניט שווייגען.

טשובוקאוו (קומט אַריין.)

זיבעטער אויפֿטריט.

די פֿריהערדיגע. טשובוקאָוו.

טשובוקאוו. וואָס איז שוין דאָ ווייטער?

נאטאליא סטעפאנאוונא. פּאַפּאַ, זאָג דעם אמת, ביי דיין עהרע זאָג: וועלכער הונד איז בעסער — אונזער אָטקאַטאַי אָדער זיין אוגאַדאַי?

לאמאוו. סטעפּאַן סטעפּאַנאָוויטש, איך בעט אייך, זאָגט בלויז איין זאַך: זיינען די אונטערשטע באַק־צייהנער ביי אייער הונד קירצער אָדער ניט? יאָ צי ניין?

טשובוקאוו. און אַזיאָ? איז דאָס עפּעס אַ גרויסע זאַך, וואָס? דערפֿאַר איז אין גאַנצען געגענד ניטאָ קיין בעסערער הונד פֿאַר איהם און אַזוי ווייטער.

לאמאוו. אָבער מיין אוגאַדאַי איז דאָך בעסער? זאָגט דעם אמת!

טשובוקבוו. רעגט זיך נאָר ניט אויף, טהייערסטער!... ערלויבט... אייער אוגאַדאַי האָט זיך טאַקי זיינע גוטע מעלות... ער איז פֿון גוטער אָבשטאַמונג, האָט קרעפֿטיגע פֿיס, שטאַרקע לענדען און אַזוי ווייטער. אָבער דער הונד, אויב איהר ווילט עס וויסען, מיין ליעבער, האָט צוויי חסרונות: ער איז אַלט און די אונטערשטע באַק־צייהנער זיינען ביי איהם קורץ.

לאמאוו. ענטשולדיגט, כ'האָב האַרץ־קלאַפּעניש... לאָמיר נעהמען פֿאַקטען... ווילט איהר זיך דערמאָנען, אויף מאַרוסקינס פֿעלדער איז מיין אוגאַדאַי געגאַנגען אויער ביי אויער מיט דעם גראַפֿישען ראַזוואַכאַי און אייער אָטקאַטאַי איז געבליבען אויף אַ גאַנצען וויאָרסט הינטערשטעליג.

טשובוקאוו. ער איז הינטערשטעליג געבליבען, ווייל דעם גראַף'ס אויפֿזעהער האָט איהם דערלאַנגט מיט דער בייטש.

לאמאוו. ער איז גערעכט געווען, אַלע הינד שפּירען נאָך דעם פוּקס, אָטקאַטאַי אָבער בענוגענט זיך מיט דעם וואָס ער גיט אַ ביס אַ ציעג!

טשובוקאוו. דאָס איז ניט וואַהר... מיין ליעבער... איך בין אויפגערעגט און דעריבער בעט איך אייך, לאָמיר בעסער אויפהערן זיך צו אַמפּערן. ער האָט איהם געשלאָגען, ווייל יעדער איינער קוקט מיט קנאה אויף אַ פרעמדען הונד פון גוטער אָבשטאַמונג... יאָ, יאָ, אַלע זיינען מקנא. אויך איהר, מיין הערר, זייט ניט ריין פון זינד! ווי נאָר איהר בעמערקט, אַז אימיצענס הונד איז בעסער ווי אייער אוגאַדאַי, הויבט איהר שוין גלייך אָן... דאָס... יענעס... זיינער... מיינער... און אַזוי ווייטער... נישקשה, איך געדיינק אַלצדינג!

לאמאוו. און איך געדיינק אויך!

טשובוקאוו (קרימט איהם איבער). און איך געדיינק אויך... וואָס געדיינקט איהר אַזוינס?

לאמאוו. האַרצקלאַפעניש... דער פוס איז געלעהמט... איך קען ניט...

נאטאליא סטעפאנאוונא (מיט שפּאָט). האַרצ־קלאַפעניש... וואָס פאַר אַ יעגער זייט איהר? איהר האָט בעדאַרפט ליגען אין קיך און קוועטשען דעם אויווען דאָרט, אָבער ניט יאָגען פוקסען! האַרצ־קלאַפעניש!...

טשובוקאוו. טאַקי אין דער אמת'ן, וואָס זייט איהר מיר פאַר אַ יעגער? מיט אייערע קראַנקהייטען זיצט מען אין דערהיים און מען יאָגט זיך ניט אַרום אויפ'ן זאָטעל. ווען איהר וואָלט כאָטש געווען אַ יעגער, אָבער איהר פאָרט דאָך נאָר אַרום, כדי איהר זאָלט זיך קענען שפּאַרען וועגען יענעמס הינט, און כדי איהר זאָלט קענען שטערן מענשען פון זייער רוה און אַזוי ווייטער. איך בין אויפגערעגט, לאָמיר בעסער וואַרפען דעם געשפּרעך, איהר זייט, הייסט עס, גאָר קיין יעגער ניט!

לאמאוו. און איהר זייט אַ יעגער, האַ? איהר פאָהרט דאָך נאָר אויס, כדי זיך צוצושמייכלען צום גראַף, צו אינטריגירען... אַוי, דאָס האַרץ... אינטריגאַנט וואָס איהר זייט...!

טשובוקאוו. נו, און אז איך בין אַן אינטריגאַנט? (ער שרייט.) שווייגט!

לאמאוו. אינטריגאַנט!

טשובוקאוו. אינגעל, יונגער הונד! וואַנדעלדיגע אַפּטייק!

לאמאוו. אַלטער שטשור! יעזואיט! כ'קען אייך גאַנץ גוט!

טשובוקאוו. שווייג! אניט דערשיס איך דיך... מיט'ן ערגסטען געוועהר, ווי אַ קאַראָפּאַטקע! עזעל! טויבע נוס! קעשענע גנב!

לאמאוו. אַלע ווייסען אַז — אַך! דאָס האַרץ! — אַז אייער זעליגע פרוי האָט אייך די ביינער צובראָכען... אוי, דער פוס... די שלייפען... פונקען... איך פאַל אום, כ'פאַל...

טשובוקאוו. און דו ליגסט ביי דיין אָפּיקון'יכע אונטערן פאַנטאָפעל!

לאמאוו. אָט דאָ... דאָ... דאָ... האָט געפּלאַצט דאָס האַרץ. די פּלייצע האָט זיך אָבגעריסען... וואו איז ערגעץ מיין פּלייצע?... איך שטאַרב. (ער פאַלט אין פאָטעל.) דעם דאָקטאָר! (פאַלט אין חלשות.)

טשובוקאוו. אינגעל! שנעק! עזעל! אוי, מיר איז ניט גוט! (טרינקט וואַסער.) ווי ס'איבעלט מיר!

נאטאליא סטעפאנאוונא. וואָס זייט איהר מיר פאַר אַ יעגער? איהר קענט דאָך אפילו ניט זיצען אויפ'ן פערד ווי ס'דאַרף צו זיין! (צום פאָטער.) פאַפּאַ, זעה נאָר, וואָס איז איהם? פאַפּאַ, גיב אַ קוק, פאַפּאַ! (זי יאָמערט.) איוואַן וואַסיליטש! ער איז טוידט!

טשובוקאוו. מיר איז ניט גוט! כ'קען ניט אָבכאַפּען דעם אָטהעם!... לופט!...

נאטאליא סטעפאנאוונא. ער איז טוידט! (זי טרייסעלט לאָמאָוו'ן ביים אַרבעל.) איוואַן וואַסיליטש! איוואַן וואַסיליטש! וואָס האָבען מיר דאָ געטהאָן? ער איז געשטאָרבען! (זי זינקט אין פאָטעל.) דעם דאָקטאָר! דעם דאָקטאָר! (היסטערישער אָנפאַל.)

טשובוקאוו. אַך!... וואָס איז דאָרטען? וואָס פעהלט דיר?

נאטאליא סטעפאנאוונא (קרעכצט). ער איז טויט!... טויט!

טשובוקאוו. ווער איז געשטאָרבען? ווער איז טויט? (אַ קוק טהאָענדיג אויף לאָמאָוו'ן.) ווירקליך, ער איז טויט! גרויסער גאָט! וואַסער! דעם דאָקטאָר! (האַלטענדיג דאָס גלאָז צו לאָמאָוו'ס ליפּען.) טרינקט!... ניין, ער טרינקט ניט!... ער איז אַלזאָ טויט און אַזוי ווייטער... אונגליקליכער מענש וואָס איך בין? פאַרוואָס שיס איך מיר ניט אַריין אַ קויל אין שטערן? פאַרוואָס האָב איך זיך שוין ביז איצט ניט איבערגעשניטען דעם האַלז? אויף וואָס וואַרט איך נאָך? גיט מיר אַהער אַ מעסער! אַ רעוואָלווער גיט מיר אַהער! (לאָמאָוו הויבט זיך אָן ריהרען.) ס'ווייזט אויס, ער קומט צו זיך... טרינקט אַביסעל וואַסער! אַזוי...

לאמאוו. פונקען... טומאַן... וואו בין איך ערגעץ?

טשובוקאוו. האָט חתונה! שנעל... און צום טייוועל...זי וויל, זי וויליגט איין! (ער לייגט אַריין לאָמאָוו'ס הענד אין נאַטאַליאַס.) זי איז צופרידען און אַזוי ווייטער. איך בענש אייך און אַזוי ווייטער. אַבי לאָזט מיך נאָר צו רוה!

לאמאוו. האַ, וואָס? (זיך אויפהויבענדיג.) וועמען?

טשובוקאוו. זי איז איינפֿערשטאַנען! נו? צוקושט זיך און... און זאָל איך דער טייפֿעל בײדע קענען!

נאטאליא סטעפאנאוונא. (קרעכצט.) ער לעבט... יאָ, יאָ, איך בין איינפֿערשטאַנען...

טשובוקאוו. צוקושט זיך!

לאמאוו. עה? וועמען? (ער און נאַטאַליאַ צוקושען זיך.) זעהר אַנגענעהם... ערלויבט, וועגען וואָס האַנדעלט זיך עס דאָ? אַך, יאָ... איך פֿערשטעה... ראָס הארץ... די פֿונקען... איך בין גליקליך, נאַטאַליאַ סטעפאַנאָוונאַ... (ער גיט איהר אַ קוש אין האַנד.) דער פֿוס איז געלעהמט...

נאטאליא סטעפאנאוונא. אויך איך בין גליקליך...

טשובוקאוו. אוף... אַראָפּ אַ יאָך פֿון קאָפּ.

נאטאליא סטעפאנאוונא. און דאָך, גיט כאָטש איצט צו, אַז אוגאַראַי איז ערגער פֿון אָטקאַטאַי'ן.

לאמאוו. בעסער!

נאטאליא סטעפאנאוונא. ערגער!

טשובוקאוו. נו, איצט הויבט זיך אָן דאָס פֿאַמיליען-גליק! לחיים!

לאמאוו. בעסער!

נאטאליא סטעפאנאוונא. ערגער!

טשובוקאוו (שטריינגט זיך אָן זיי אַריבערצושרייען). להיים! לחיים! לחיים!

פֿארהאנג.

